



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

H

15

EGÅ
VED ÅRHUS
ungdoms
højskole

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK



Egaa-Bogen

Elevforeningens Årsskrift

1979

Indholdsfortegnelse

En hilsen.	4
Hvad er der at være glad over?	5
Vores nye struktur.	8
Hyttevisen.	10
»Mosekonerne«.	13
Dramatik: Dit indre liv.	14
Pigebatikgruppens projekt.	16
Revision.	20
Den Frie Lærerskole, Ollerup.	24
Fotomontage.	28
Til Kjeld.	38
Til Kjeld.	39
Øget økologisk viden er nødvendig i malariabekæmpelsen.	40
Generalforsamling 2/11 - 1979.	43
Foto af Per og Marion Krusager.	44 - 45
Ny formand for skolens bestyrelse.	47
Foto af Frede Bak.	48
Foto af Per Krusager, Kjeld Krarup og Tage Dybkjær.	49
Nyt fra højskolen.	50
Nyt fra Egå Elevforening.	53
10 års jubilarer.	55
Forskelligt.	57
Elever januar - maj 1979.	58
Elever august - december 1979.	60
Elevforeningens regnskab 1978-79.	62

En hilsen

Kære gamle elever,
Vi er begyndt at fylde gamle møbler i vores huse, at finde vort folks sange frem både nye og meget gamle, at synge for hinanden og danse trampedanse sammen. Vi prøver at få et større helhedsbillede af os selv og vores historie.
— At få tag i »græsrodderne«.

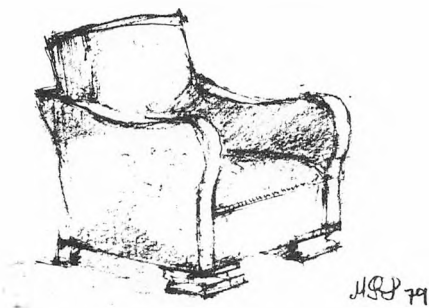
Fast som en klippe og bred som en strand
vild som en brænding i kog
fri som fuglenes flugt over land
sådan er Julies sprog.

Det sprog Julie ejer som ku være vors
var vi med til at brække itu
vi er fremmed for hinanden det er vores kors
vi raver i blinde nu.

Men midt i alt mørket der brænder et lys
en ild der aldrig dør hen
det sprog vi har talt trænger til at fornyes
vi må lære af det gamle igen.

(uddrag af »Bennys sang til Julie«. Benny Holst.)

*Erik Pill Christensen Odd Frederiksen Jenny Hansen
Else Jensen Lene Ravn Jensen Heiki Østenkjær Jensen
Inge-Lise Ravn Jürgensen Birgit Mahler Jørgen Rasmussen
Finn Lykke Schmidt Elgerd Stensman Ove Sørensen*



Hvad er der at være glad over?

Der fortælles om en dreng, som hed Mattis, at han levede i en bogfattig verden, og det blev særlig trist for ham en vinter, da han lå syg med et knæ, som var bleven sparket af en ko. Derfor blev det til en lille krig mellem ham og hans mor, hvis der kom en avis inden for døren. *Hun* skulle bruge den til madpakker eller pynt på køkkenhylder. *Han* ville læse den. Han udsugede den.

Så skete det, at en mand fra købstaden, som hans far havde hjulpet med noget brænde, hørte om Mattises læselyst. Han bød ham ind til sig, når engang han blev rask nok til at komme ind til byen.

Det blev den helt store oplevelse for drengen. For manden havde masser af bøger, og Mattis fik endda lov til at låne en af dem med hjem — en svær tung bog, en verdenshistorie!

Han kunne ikke vente med at læse i den, til han kom hjem.

Han satte sig i et skovbryn. Der var køligt, men han læste og læste. Ikke som de fleste andre mennesker, nej, læsning var som en feber i ham, hans blik for over linerne som træsko på den blanke is, og bogstaverne blev til små virkelige levende dyr, som pilede ind i hans hjerne og kriblede og krablede dér, så blodet for dunkende igennem ham. Og når indholdet var stærkt og gribende som i denne bog, da steg mennesker og hændelser ligesom ud af hans eget indre, da var det, som han skabte det hele selv.

Den ene time gik efter den anden, uden at Mattis mærkede det. Aftenen faldt på. Lærkerne var ved at blive tavse. Men Mattis var som i en anden verden. Han vandrede op gennem oldtid og middelalder. Og som han lå dér i græsset og småfrøs, bøjet over kæmpebogen, foldede han sine forfrosne hænder:

»Tak, fordi jeg kan læse,« klynkede han. —

Det er en historie, som hører hjemme i en svunden tid. Det er en kendt sag, at forfatteren Martin A. Hansen, som har skrevet den, fortæller ud af egne oplevelser i hans barndom. Bogfattigdommens tid er forlængst forbi. Vi kan ikke forestille os, at en, der kan læse, må savne adgang til noget at læse i. Aviser, blade og bøger findes i dag i overflod alle vegne. Muligheden for at låne bøger af enhver slags er alle steder så stor, at det ikke længere føles som en sjælden oplevelse for den læsehungrende at få en bog i hånden. Det er en rigdom, der ligger lige for os. Den føles selvfølgelig, og derfor glemmer vi at sige som Mattis, skønt vi har langt, langt større grund til det:

Tak, fordi jeg kan læse!

Så kommer det spørgsmål frem, om ikke det at leve i overflod trænger følelsen af taknemmelighed i baggrunden. I fattige tider kan man finde til-

freds nøjsomhed. I overflodstider møder man snarere utilfreds krævementalitet.

Det er let at finde eksempler på den kendsgerning fra vor materielle verden. Derfor vil jeg drage noget andet frem.

Komponisten Carl Nielsen har forsøgt at tænke sig tilbage til de tider, da menneskets kunstdrift gav sig udslag i de første forsøg på at frembringe musik. Vi har lov til at forestille os, siger han, den friske forundring og glæde, de første mennesker må have følt ved klangen af en spændt streng eller tonen fra et rør eller et horn, som de har prøvet at puste luft igennem.

Hvilken fest må det ikke have været! skriver han i bogen »Levende Musik«.

Og når man havde frembragt én tone, så kom trangen til forskellige toner ganske af sig selv. Derved kommer vi til et grundliggende forhold i al musik, intervallerne, d.v.s. forholdet mellem to forskellige toner, som det f.eks. møder os i en gøgs kuk-kuk, der hele tiden overrasker og glæder os. Han fremhæver dette oprindelige element i musikken som noget ærværdigt og evigt friskt. Han bruger store ord om toneforholdene. Om dem, der spænder over tre, fire og fem toner, siger han: »Man må vise de overmætte, at et melodisk terzspring bør betragtes som en Guds gave, en kvart som en oplevelse og en kvint som den højeste lykke. Tankeløst frådseri undergraver sundheden. Vi ser altså, at det er nødvendigt at vedligeholde forbindelsen med det oprindelige.«

I Carl Niensens barndom fandtes hverken radio eller fjernsyn. Ingen gramofoner, båndoptagere eller højttalere. Ville man høre musik, måtte man frembringe den selv eller være i stue sammen med den, der spillede på et instrument. Derfor var det en sjælden oplevelse for de fleste. I dag er der ingen grænse for musikkens udbredelse og styrke. Den kan høres i byens gader og stræder såvel som i de fjerneste småkårshjem i landet.

Det er der noget overordentlig glædeligt i, men også noget for musikken farligt. Rytmen og kraften kan tage overhånd og brede sig kvælende over det oprindelige, som er og forbliver det egentlige og vigtigste i musikken. Rytmen er en uundværlig bestanddel af ethvert musikstykke, og vi kan have stor glæde af den og lade os rive med af den, men den er »en deling af tid og altså ikke musik«, siger Carl Nielsen. Når man i vor tid ofte oplever en overmåde taktfast og larmende fremførelse af musik, kan der derfor nok være grund til at spørge, om der er mulighed for at finde ind til det egentlige i musikkens væsen og få glæde af det.

Jeg har endnu et eksempel på det tilsyneladende ubetydeliges store betydning for os mennesker, hvis vi vil lade glæden komme ind i vort sind.

Den svenske digter Pär Lagerkvist fortæller et sted om en fange, der i fængselsgården finder en lille sten. Rød med blå striber. Flere farver findes i den. Grønt, violet og noget, der glinser som guld. Når man vender den i hånden, er det, som om den skifter i alle farver og nuancer. Og en glat og fin overflade har den. Han undres over, at en lille sten kan virke så rig og udtømmelig. En hel verden. Noget uendeligt, som man bliver delagtig i. Som man kan sidde og

holde i hånden. Hans tanker udvides, når han ser på den. Han ejer en hel verden gennem den. Det blå har sin betydning. Det røde sin. Alt i stenen har sikkert sin betydning. Der må være en mening, en rigdom i alt. Han grubler: »Oftes synes jeg, at alt er skabt af glæde. Himlen, verden, universet, alt som findes. Hvad skulle have kunnet skabe rummeligheden, solsystemet, Mælkevejen, om ikke glæde? Hvorfor er det så anderledes nu? Hvorfor er det ikke som i skabelsens tid? Når himlen og jorden er de samme og livet lige rigt og vidunderligt, ja, endda rigere. Hvad er det, som har berøvet os glæden? Livets rigdom ligger som glemt. Vi slæber bare på dets fattigdom, det er den, som opfylder os. Vi hænger fast ved fattigdommen som den hadende ved sit had, som den syge ved sin sygdom. Nøgne æder vi dets hårde brød, mens vi forbander den, som æder ved vor side. Bare rigdommens bord står urørt, uden gæster«. —

Det er mærkelige, tankemættede ord, synes jeg.

Hvis verden er skabt af glæde og fyldt med en rigdom af glæde, hvorfor fyldes vi så ikke også af den?

Man har fra gammel tid talt om evige livsværdier: det sande, det gode, det skønne.

Modsætningerne til dem findes også i livet. Det ved vi kun alt for godt. Løgn, ondskab, hæslighed.

Men trods alt er der i verden en rigdom af glæde.

Den har sin rod i de evige livsværdier. At de er evige betyder, at de også ligger lige foran os.

Hvis vi bare er åbne og modtagelige for dem, får vi nok at være glade over.

Tage Dybkjær

Vores nye struktur

Så har vi igen holdt mange møder og lavet en struktur, der bygger på 5 linier: Økologi; genbrug; opdragelse og uddannelse; multimedie; folkeliv og tradition. Eleverne bliver således i de samme arbejdsgrupper hele forløbet igennem, undtagen 7 uger med et særligt program (indkøringsuge, revisionsuge, tema-uge, 3 ugers rejseperiode og udkøringsuge). Både lærere og elever kan dermed hele tiden bygge videre på de erfaringer, gruppen har gjort. Tidligere kunne det være sådan, at når en gruppe endelig havde fået taget sig sammen til at turde give hinanden konstruktiv kritik, så blev gruppen opløst, fordi fagene skiftede. Den enkelte nåede måske ikke at ændre sin adfærd, inden han/hun kom i en ny gruppe, som så igen betænkte sig nogle gange, inden de fik sagt, at dette eller hint vanskeliggjorde samarbejdet.

Fælles for undervisningen på alle linierne er, at vi gerne vil tage udgangspunkt i noget praktisk. Disse praktiske projekter skulle gerne føre til teoretiske refleksioner, som så afføder nye handlinger. Det er nemmest for mig at give et eksempel fra faget Folkeliv og Tradition, fordi jeg underviser på den linie. Vi fortæller, danser og synger meget for hinanden. Så diskuterer vi, hvilken betydning det har at lære udenad, hvilke værdier der findes i gamle sange og myter, og i hvilke sammenhænge man kan bruge disse værdier. Derefter har vi planlagt åbent folkemusikhus i forsamlingshuset, sunget og danset med børnene i børnehaven, og om nogen tid skal vi til Lyngsåskolen, hvor vi skal synge, danse og være sammen med åndssvage på samme alder som eleverne.

Via den nye struktur er samarbejdet mellem lærerne blevet tættere. Allerede under forberedelsen har vi to og to udarbejdet liniefagenes forløb, og senere falder det så naturligt at spørge, hvordan det gik med det ene og det andet. Når man overtager en liniefagsgruppe, som har været i gang f.eks. i 4 uger, snakker vi sammen om, hvilke problemer der har været, og hvilke tråde — rent fagligt — det kunne være spændende at fortsætte.

De kreative fag har også fået en anden placering og betydning for skolen: hver mandag har vi musik, dramatik, foto/film, grafik og tekstil hele dagen. På den måde har vi kreative funktioner i gang under hele kurset, og eleverne har mulighed for at arbejde med tingene ugen igennem, følgelig sidder der på alle liniefagene elever, der er i gang med forskellige udtryksfag. Vi forventer, at det vil få betydning for formidlingen af liniernes indhold til hinanden ved holdets afslutning — måske også undervejs.

Vores smertensbarn — køkkenordningen — er lavet om, således at køkkenarbejdet deles af liniefagene. Hver linie arbejder udelukkende i køkkenet 2-3 uger. Hermed opnår vi dels, at alle skolens elever kommer i køkkenet, og at den enkelte ikke føler sig »snydt« ved at arbejde i køkkenet, mens det øvrige



DRAMATIK : "VI LAVER GIPSMASKER"

Inge-Lise 73.

hold har undervisning. Ved at have så mange mennesker i køkkenet på een gang (det største hold er på 16) har vi også større mulighed for selv at lave marmelade, leverpostej, müsli o.s.v.

Til slut lidt pædagogisk filosofi: »En mand opsøger viden, som når han går i krig: lysvågen, frygtsom, ærbødig og i fuldkommen tiltro til sig selv under sådanne omstændigheder er hans handlinger ikke uoverlagte som en tåbes. Hvis sådan en mand gør fejl eller lider nederlag, har han kun tabt et slag, og det er ikke noget at fortvivle over« (fra Caelos Casraneda: »Don Juans lære«).

Vi bliver let bange i situationer, vi ikke har været i før. Frygten gør os på vagt, og den gør, at vi ser tingene på en lidt anden måde, og dermed gør den os modtagelige for nye tankemåder. Vi var nervøse for, hvordan det skulle gå med vores nye struktur, så der er kommet — og kommer — mange nye ideer til at fylde den ud. Det ser ud til at gå godt!

Birgit Mahler

Hyttevisen

Ingeborg Munch, født 1906.

Brev:

Den gamle vise har jeg nok snart sunget på i 60 år
hvad jeg husker først om den var
min mor kunne blot et par vers af den
vist de to første
som jeg før har fortalt kom der så tit unge mennesker med
farbror Jens hjem til os på heden
far ville gerne spille kort
og mor ville gerne synge
blandt de unge mænd var en der hed Kristian Rytter
han spillet ikke kort
der havde mor et godt offer med at synge
han skaffede mor mange gamle sange
og deriblandt »Hyttevisen« som mor kaldte den
jeg tror han fik den i hans hjem i Arden.
Fordi den banket sig så fast i hovedet på mig tror jeg nærmest var
fordi jeg grundet over »de to opredte senge hvor du sov så sødt
i min favn«
og så med at kysse barnet
det gav mig den første anelse om hvordan et barn blev skabt
»Høje bjerge dybe dale« havde jeg anelse om
det var barnets far og hende selv hun talte eller sang om
bedre kan jeg ikke forklare det

1. Husker du ej den lille hytte
hvor du igennem mit vindue kom,
Aldrig husker jeg den hytte,
ej gennem dit vindue jeg kom.
2. »Husker du ej de to opredte senge
hvor du sov så sødt i min favn«
»Aldrig husker jeg de senge
aldrig sov jeg i din favn«.
3. »Kom og spejl din mund, din næse
kom og kys dit eget barn«.
»Jeg vil ikke barnet kysse
jeg er ikke barnets far«.

4. »Hvorfor skal vi to for retten gange
 os som har haft hinanden så kær«.
 »Vi skal ej for retten gange
 vi slet ingen vidner har«.

5. »Høje bjerge dybe dale,
 de vores vidner været har«
 »Høje bjerge dybe dale,
 de slet ikke vidne kan«.



Husker du ej den lil-le hyt-te hvor du i-gen-nem mit vin-due kom



Al-drig hus-ker jeg den hyt-te, aldrig i-gen-nem dit vindue jeg kom!

Samtale:

Det er helt rigtigt at det står for mig
 og at jeg kan se de mennesker
 det fantaserer jeg da om
 selv om jeg lukker øjnene
 så fantaserer jeg da
 og det har jeg altid gjort
 også når jeg malkede
 så altid så har det stået for mig til det var levende
 der var noget der —
 det var rigtigt
 jeg har aldrig *turde* komme frem med det
 for sådan — så tænkte jeg »så griner de af mig«
 men det er rigtigt
 det gør det da
 og det gør det den dag i dag
 for eksempel når jeg synger »Den lille Hytte«
 jamen jeg kan da se hytten da han kravlede ind
 trods det fyren han ikke ville være ved det.
 Jeg kan huske vi diskuterede hjemme engang med »Den lille Hytte«
 og jeg var faktisk udenfor diskussionen med det

så siger »ja« siger så far
»de snakker jo sådan om høje bjerge og dybe dale«
så siger en karl derhjemme
»nej det er sgu da de har lavet knægten
det er da det hun snakker om« — sagde han
»Høje bjerge dybe dale — det er dem selv«
og siden jeg så har gået og sunget på visen
så har jeg tænkt over det var det
jeg tror det er dem selv hun går ud fra
jeg mener der er noget alvorligt bag ved visen
jeg mener hun er svigtet
og står med et barn.

»Mosekonerne«

Egå Elevforening har spurgt os, om vi ville skrive en artikel til Egåbogen. Vi har valgt at skrive om vores kollektiv/bofællesskab »Mosekonerne«. Vi mener, at de erfaringer vi har gjort os med denne boform, kunne være af interesse for andre.

Mosekonerne er 4 tidligere elever fra Egå Ungdomshøjskole — Kirsten, Hanne, Inge og Vivi — alle efteråret 77. At det lige blev os, der flyttede sammen, og at vi var piger, var en tilfældighed. Vi havde det tilfælles, at vi gerne ville blive boende i nærheden af Århus, og mente at kollektivet ville være en bedre løsning efter et højskoleophold, end at flytte alene på et værelse.

Med kollektiv mener vi en boform, hvor man har mere med hinanden at gøre end bare det at bo sammen. F.eks. at man laver nogle fælles projekter enten det så er politiske eller andre mere produktorienterede arbejder. Man behøver ikke at ha' fællesøkonomi, hvilket vi heller ikke havde — vi var fælles om mad, husleje o. l.

Erfaringerne fra højskoleopholdet havde stor indflydelse på måden, kollektivet kørte på, f.eks. havde vi husmøder, personkritik og andre ting, som vi havde stiftet bekendtskab med på Ungdomshøjskolen og fundet brugbare. Vi mener, at det er vigtigt for et kollektivs/bofællesskabs beståen, at alle af og til samles, for at diskutere såvel praktiske som personlige forhold, f.eks. rengøring, madlavning, økonomi, indbyrdes forhold eller lignende.

Fra januar til november 78 boede vi i Egå, kun få hundrede meter fra højskolen. Det første halve år levede vi meget med i højskolelivet, af flere grunde: det var spændende at se de nye elever, vi kunne li' miljøet deroppe, og desuden kendte vi kun få her omkring Århus. To af os kom fra Sjælland, en fra Sydjylland og en fra Nordjylland, og da vi gik på højskolen, beskæftigede vi os mest med livet der, og lærte ikke ret mange udenfor at kende.

På grund af vores forventninger til kollektivet og vores lille bekendtskabskreds syntes vi, at vi skulle foretage os nogle ting sammen, hvilket vi osse havde lyst til, men det voldte os åbenbart store vanskeligheder. Bl.a. lavede vi en urtehave, der langsomt tørrede væk. Vi havde alle vore håb og forestillinger om projekter, vi kunne arbejde med i fællesskab, men de var ofte vidt forskellige, eller osse kom de på tidspunkter, hvor der ikke var så meget krudt i os. Trods de få aktiviteter havde vi det virkelig godt sammen det første stykke tid, bl.a. p.g.a. at det hele var nyt for os: vi var flyttet hjemmefra, begyndt på nyt arbejde, og havde derfor en masse at snakke om. Efterhånden blev vi lidt irriterede på hinanden, fordi vi aldrig foretog os andet sammen end at snakke og drikke the. Desuden havde Kirsten og Vivi gået arbejdsløse i ca. 4 mdr., hvilket også gav nogle komplikationer. Inge havde tidligt fået arbejde

i en blomsterbutik og Hanne på et gartneri. Senere fik Vivi arbejde på beskæftigelsesprojektet »Genbrugsfabrikken« og Kirsten på et plejehjem. Vores indbyrdes forhold blev dog ikke bedre af, at nogen af os fik venner fra arbejde, kurser m.m., selvom man skulle have troet, det ville hjælpe.

Vi havde vænnet os så meget til hinandens selskab, at selvom vi var irriterede på hinanden indimellem, var det svært for nogle af os at acceptere, at der ofte kunne gå lang tid mellem vi sås. Vi var alle enige om, at det var en uholdbar situation, og at der måtte gøres noget. En god anledning til dette viste sig, da huset på Egå Mosevej (deraf navnet »Mosekonerne«) skulle sælges og vi derfor var nødsaget til at flytte. Vi havde mod på at blive boende sammen, vel at mærke på en lidt anden måde. Vi var heldige at finde et hus i Hjortshøj, og kort tid efter vi var flyttet dertil, havde vi en lang snak om, hvordan vi fortsat skulle bo sammen. Vi fandt frem til en løsning, vi synes har fungeret godt. Vi ville fremover bo sammen i et bofællesskab, altså hvor vi ikke skulle føle os forpligtede over for hinanden på andre måder end ved de praktiske opgaver såsom madlavning, rengøring og møder. Vi skulle have tid til at vænne os til ikke at forvente så meget af hinanden. Efterhånden begyndte det at gå bedre. Vi mente ikke længere, at det var en nødvendighed kun at lave de ting, som vi alle havde interesse i. Nu gik vi igang med de ting vi hver især havde lyst til. Aktivitetsniveauet steg, og det betød også at vi fik det bedre med hinanden. Ydermere fik vi også en del fælles venner fra Hjortshøj, som også var med til at sætte os igang.

Istedet for at flytte fra hinanden, mener vi, det var rigtigt af os at få bofællesskabet til at fungere i Hjortshøj.

I længere tid havde Vivi og Hanne haft lyst til at flytte tættere på byen. Kirsten og Inge var imidlertid mest stemt for at blive boende i Hjortshøj. Vi flyttede derfor fra hinanden i august 79, da det lykkedes Hanne, Vivi og en mere at finde en lejlighed i Århus. Kirsten og Inge blev boende, og 2 andre flytter ind om kort tid.

Vi har alle lært meget af at bo sammen. Bl.a. synes vi, vi bedre kan give og tage kritik, og vi er blevet bedre til at tage hensyn til og indordne os efter hinanden. De mange gode erfaringer vi har fået i de næsten 2 år, vi har boet sammen er medvirkende til, at vi foreløbig holder fast ved denne boform.

*Vivi Lassen
Inge Brink Hansen*

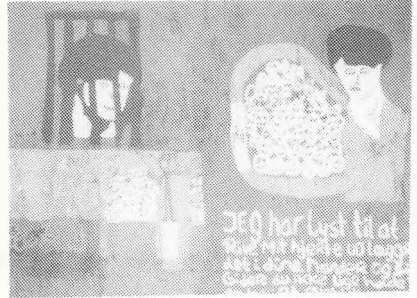


DRAMATIK : "DIT INDRE LIV" Inge-Lise 79

FORÅRET 1979

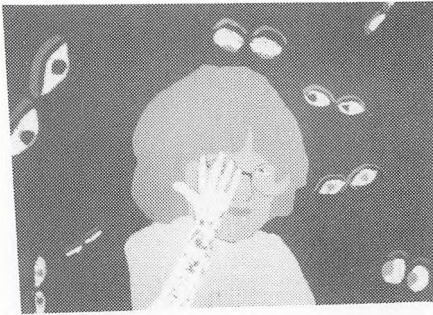
PIGE - BATIK GRUPPEN'S PROJEKT:

VÍ SATTE OS OM KAKKELOVNE
I VÆRKSTEDET
SNARKEDE OM - HVORDAN
VÍ HAUDE LEVET IND TIL NU.
HVAD OMGIVELSER HAUDE
GJORT VED OS!
HVORDAN VÍ HAUDE REAGERET.
HVORDAN VÍ NU!
SELV FORSØGTE AT BESTEMME.



VÍ VILLE VISE DE ANDRE - HVORDAN VÍ HAUDE DET
NU!

VÍ VILLE LAVE EN MIMEDREKSTILLING!
I STORE FRAKKETER.



DE SKULLE SYES SAMMEN - I
VÍ INDEN I .
NOGET HANDLING?
VÍ VILLE EN TØR EN
VISE FOR GRUPPEN OG DE ANDRE
HVEM VÍ VARE!
"VISIONERNE" I FRAKKEFØERET!
"DET INDRE BLEV VENDT UD
VIST FREM!
DEREFTER SYET SAMMEN
OG HÆNGT PÅ VÆGGEN!

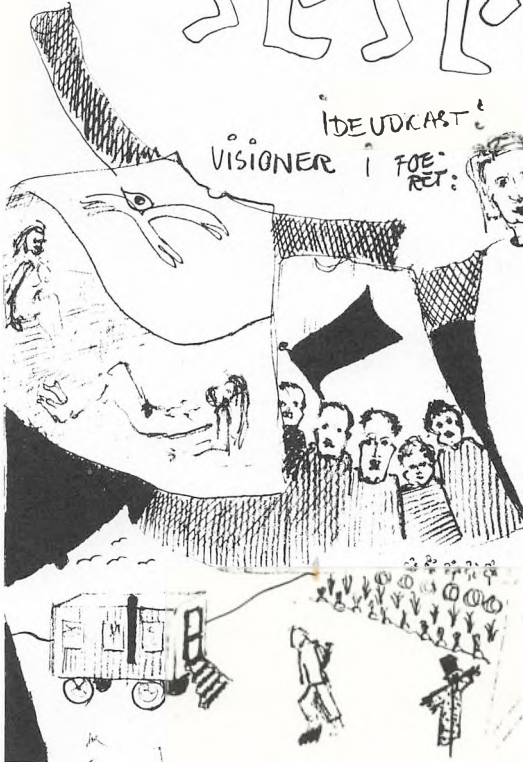
MORALE:
SIG' FREM HVA' DU TÆNKER OG ØPLEVER!
GØR DIT SAMVÆR MED ANDRE LEVENDÉ!

BATIK-
GRUPPEN'S
KIME
FORESTILLING



STÆT SAMMEN
I EN GRUPPE!

IDEUDKAST
VISIONER I FØ-
RET:



DET ENDE MED
EN
UDSTILLING I
GALLERIET I
ÅRHUS

IDE TIL
Dag-til-
Batik (skulptur)

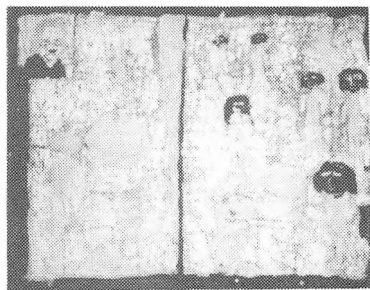
VI LAVEDE HVER SIT STORE BATIKBILLEDE.
DE AFFOTOGRAFEREDE ER NOGLE AF DEM.



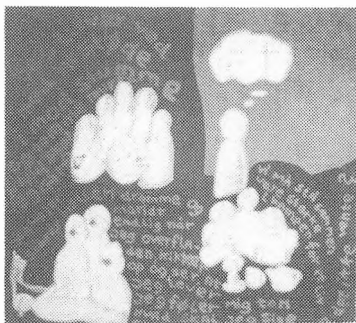
VI FANDT NOGLE GØDE
OVERFRACKEDE
MÅLTE UD
GIK IGANG
MED HVERT SIT BILLEDUDTRYK.

DET TOG LANG TID!
OG
VI HAVDE KØKKENTJANS -
EN UGE UNDERVEJS

VI HÅTTE OPGIVE HJEMFORESTILLINGEN!
VI KUNNE IKKE NÅ DET.



MEN VI NÅEDE AT HÆNGE OP TIL FORÆLDRE - WEEKENDEN!



VI FIK MANGE
GØDE SAMTALER
UD FRA DE BILLEDER!

BÅDE MED HINANDEN
UNDERVEJS
OG
MED FORÆLDRENE.

DET HAVDE VÆRET EN INDHOLDSTRIG PERIODE
LANGT MERE
END EN INDLÆRING AF BATIKTEKNIK.

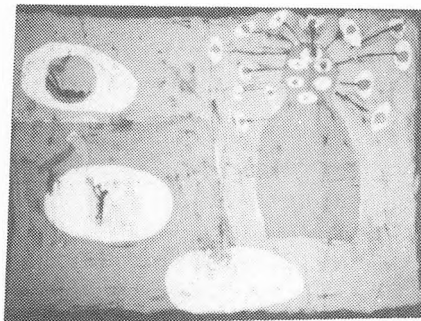
SIDEN HAR JEG VIST BILLEDERNE
FER EN GRUPPE
FORMNINGSLÆRERE OG KUNSTNERE
PÅ BUSKERUD HØJTSKOLE
I NORGE.

JEG FORTALTE HISTORIERNE
BAG HVERT BILLEDE.

REAKTIONERNE VARE
OVERVÆLDENDE!

EN 17-ÅRIGS TILVÆRELSE
BLEV STÆRKT NÆRVÆREN-
DE

FOR DEM!



NU SKAL VI UDSTILLE - I ♀-GALLERIET I ÅRHUS



VI SAMLES ALLE
I NESTE WEEKEND
OG HÆNGER OP.
VI HÅBER
MANGE VIL SNAKKE
OM DE BILLEDER.
FOR DE FORTÆLLETR
MEGET!

UDSTILLINGEN HEDDER
21. OKT - 18. NOV.

så'n noget

Junge-Lise

Revision ...

Realeksamen endelig afsluttet — en masse løsrevne tanker og meninger om: EF, skolen, forureningen, den 3'dje verden, vennerne, lakrids, kvindekampen, USA og Tuborg!

Familien og Freuds »overjeg« drukkede det hele midlertidigt i velmenende formaninger — jeg blev obligatorisk »ung pige i huset«.

Måtte væk fra det hele, for at få hold på nogle af alle spørgsmålene: Startede så på Egå, mæskede mig i de »rigtige« indstillinger og solidariske venner. Blev bekræftet af de andre. Blev forelsket — rasende — og blev glad. Blev sikker på mig selv, og troede efterhånden fuldt og fast på højskolelivet, som den eneste rigtige løsning på folks sociale problemer.

Og bagefter opstod så tomrummet.

Nåh — men så kom turen til Tvind:

Jeg havde godt nok nogle vage forestillinger om, at Den Rejsende Højskole var langt mere autoritær og bestemt målrettet end Egå — men jeg havde stadig en stærk tro på, at »højskolernes bud« var vejen frem!

Desillusionen meldte sin ankomst:

Alt var meget større - bevidst primitive forhold på skolen, bevidst påtaget ens sprogbrug, for at ligestille os (hvad med vores baggrunde?). Lange intense fællesmøder om vores »fællesskab« og mangel på solidaritet. Presset for at gøre mig social — åben og 100 % arbejdsom forværredes. I takt med, at jeg fuld af angst nærmede mig mottoet: Kæmpe — arbejde — studere, fjernede jeg mig fra alt det, jeg før havde erfaret og holdt af.

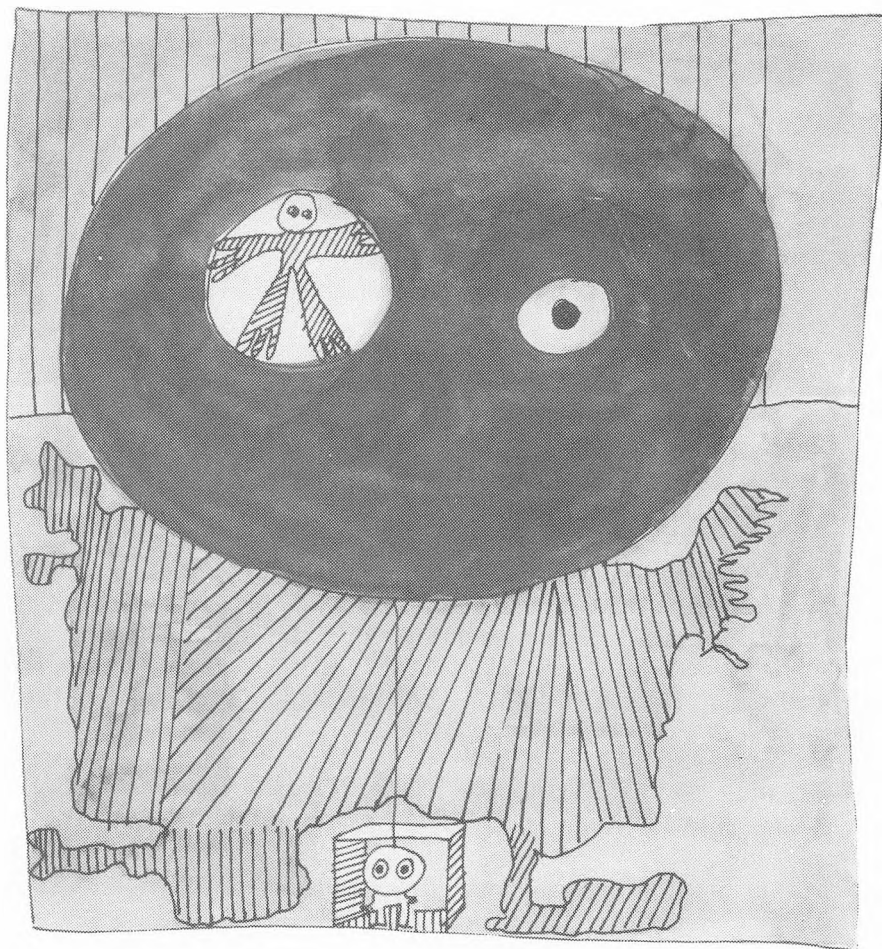
Blev så forvirret over alle de »rigtige« holdninger, den evige angst for at falde ved siden af normerne, blive fremhævet på fællesmøderne, som den lille middelklasse pige, der bare prøvede at snyde sig igennem socialiseringsprocesserne — med alle sine ord og rosenrøde illusioner.

Vidste, jeg prøvede at give alt, hvad jeg havde, vidste at mine følelser under ingen omstændigheder måtte komme til udtryk — og vidste også at jeg spillede dobbeltspil — for ellers mistede jeg jo alle de gamle relationer.

Efter en noget videre diskutabel tur til Vest-Afrika, startede vi så årets top-latterlige projekt: at tage første del af H.F. som privatister. Vel vidende — at vi var næsten 90 totalt forskellige mennesker.

Havde netop hørt og studeret klasseforskellene i ind- og udland. Vidste, at vores økonomiske og sociale baggrunde havde betinget det intellektuelle stade, vi hver især stod på lige nu.

Men — fornægtede det sammen. Indprentede hinanden — at ved fælles hjælp og støtte ku' vi tage eksamenen på to mdr.



BESÆTTELSE

Junge-Ving 78

Vi knoklede på — men resultatet af vores anstrengelser var, at nogle ikke bestod — nogen lige bestod og andre bestod med glans, selvom vi sikkert var flere beståede i gennemsnit, end på et kursus. Altså på trods af al vores baggrundsviden — måtte vi erkende, at de borgerlige sorteringsmekanismer var stærkere!

Allerede midt i denne hektiske læseperiode, var vi begyndt at tale mere sammen om vores tvivl ved Tvind.

Min uro fik jeg for første gang skrevet ned på et fællesmøde, hvor én af lærerne holdt foredrag.

Liv — er det udvikling — eller er udvikling liv?
Hvorfor så spille resultatet — på en dårlig udvikling?
Jeg er træt — Birte skvadrer løs — og jeg hører ikke noget.
Jeg er bange.
Pisseræd!
Hvert land har et indskud —
jeg skyder også, på det jeg er bange for.
Men hvad nytter skud nu?
Jeg er bedøvende ligeglad med guld og USA ...
Hvorfor? Er du egoistisk? Hvad mener du med det?
Det aner jeg ikke.
Hun er straight — jeg er ligeglad.
Solen skinner, og jeg ville skide gerne nyde den
men jeg kan sgu ikke.
Hvor er du sær! Hvem? Mig eller dig?
Jeg er træt BOOM — økonomisk opsving i 1950
Det er rart at skrive igen,
men det hele er blandet sammen i en stinkende
rådden gulerodssuppe —

Vi var så ca. 30 folk, der skred samtidig.

Lejede 3 lejligheder i Gjellerup og afreagerede. Tabte hinanden i svingene — drak og røg alt det, vi ikke havde gjort i et år — gik til alle festivallerne — foragtede al organisering og struktur — forsøgte at leve totalt modsat »dem deroppe«!

Jeg så godt skuffelsen, for hvad med alle idealtankerne, jeg havde slæbt med op på Tvind?

Vi besluttede så at tage anden del af H.F. som privatister — sammen!

Engang til ...

Fat om hinanden — fælles ansvar — fælles indsats — fælles styrke — fælles mål.

Det måtte endnu engang være nogle af kravene fra og til hinanden.

Men ikke som Tvind igen!!

Personligheden — eller hvad det nu hedder (?) — måtte alligevel druknes lidt — for at leve op til hinandens forventninger.

Nogle sprang fra, nogle sprang halvt fra, nogle blev knyttet tættere sammen. Forældre, venner, bekendte osv. betragtede os interesseret, var villige til at hjælpe — og syntes som flest, nok at det var et »stærkt initiativ«.

Men de ku' jo heller ikke se alle vore disciplinære og sociale kokseture. De lange snakke — de anklagende eller bedende øjne — de mange drukture — den dårlige samvittighed — de sene læsetimer.

Det næste skrev jeg den dag, vi gik op mundtligt første gang. Det handler om tre, der har læst sammen, to af dem er følelsesmæssigt mere engageret i hinanden — den tredje falder, af forskellige årsager, mere fra både det faglige engagement, og det følelsesbetonede. Det gik de to godt den dag!

Idag startede så begyndelsen på slutningen —
Jeg tog det første usikre skridt ud på karriere showet's
hovedvej.

Jeg overtrådte fartbegrænsningen, heldigvis var vi to i bilen
så er vi også to om skylden, for at have kørt en pige ned i
et sving.

Vi havde set hende, men tog chancen, og håbede på, ikke at
ramme — det lykkedes ikke.

Endnu i aften var hun for svag til at forsvare sig, men vi bliver
nok dømt skyldige een af dagene alligevel.

Vi så for meget på hinanden, mens vi kørte, men
man skal jo holde øjnene på vejen, og tage hensyn til andre,
der færdes i trafikken.

Vi har tit og ofte kørt på den vej, tit og ofte set den pige,
for hun plejer at stå lige der i svinget.

Her bagefter — har vi så kun eksamens beviserne at vise frem som resultat
af de sidste par år — men den aldrig nedskrevne del af udviklingen, er også
så forbandet svær at skrive ned.

Folk er flyttet ud og ind — og ned og op — og tilbage og væk —

Og jeg/vi er ofte blevet forvirrede, og vrede og glade — og synes ind imellem,
at det kræver for meget at bo i kolleks — og jeg bor stadig i kollektiv.

Mumsi
(Mette Svane Quist)

Den Frie Lærerskole i Ollerup

For første gang i Egå Ungdomshøjskoles historie har man været så dristig at ansætte en praktikant fra Den Frie Lærerskole. Jeg synes, det var en fin beslutning at tage, dels fordi vi fra lærerskolen heller ikke i år havde overflod af praktiksteder, dels fordi skolen her er fantastisk som praktiksted, (og også lidt fordi det var mig, der fik jobbet).

Elevforeningens bestyrelse har bedt mig fortælle lidt om det sted, jeg kommer fra — Den Frie Lærerskole — så det er, hvad jeg nu må forsøge.

Den Frie Lærerskole er det eneste sted i landet, der direkte *uddanner lærere til de frie skoler*, dvs. højskoler, efterskoler, ungdomsskoler og friskoler. Uddannelsen sigter ikke mod ansættelse i folkeskolen, men det er muligt senere at tage en tillægseksamen, der giver ret til ansættelse fuldt på linie med andre folkeskolelærere.

Det, man som regel først spørger om, når man hører om lærerskolen, er — hvad er forskellen på lærerskolen og et almindeligt seminarium?

For det første er vores uddannelse *5-årig*, i modsætning til de almindelige seminariers $3\frac{1}{2}$ -årige uddannelse. Dernæst er vores skole *eksamensfri*, hvilket samtidig betyder, at vi har *mødepligt* til timerne. Der uddeles, i modsætning til seminarierne, ingen karakterer, men derimod *skriftlige vurderinger* af den enkelte elev, baseret på de fem års daglige arbejde. Endelig har vi en praktikordning, der giver mulighed for to gange tre uger + *ét helt år i praktik*. På de almindelige seminarier har man flere, men kortere praktikperioder. En til, ikke helt uvæsentlig forskel er, at lærerskolen er en selvejende institution, som indkræver *skolepenge*. I øjeblikket betaler man ca. 800 kr./md. for undervisningen og den obligatoriske middagsmad. Herudover kommer udgifter til undervisningsmaterialer, som jo ikke er helt billige. (Man kan få forhøjet SU).

Skolen har sine egne optagelseskriterier, som siger lidt om, hvem det er, der går på stedet: Man skal være fyldt 20 år (i praksis er gennemsnitsalderen for de optagne ca. 27 år), man skal have skolekundskaber svarende til 10 års skolegang (i praksis har ca. halvdelen af de optagne HF eller studentereksamen). Desuden skal man have arbejdet mindst ét år i erhvervslivet, så man har kendskab til lidt ud over skolen. Det er en fordel, hvis man har en faglig uddannelse, udlandsophold, højskoleophold, har deltaget i frivilligt børne- og ungdomsarbejde eller evt. har undervisningserfaring. Der optages ca. 45 elever om året ud af omkring 100 ansøgere.

En del af eleverne bor på skolen. Der er værelser fra 15 m² til 50, et enkelt gammelt hus fungerer som kollektiv, og har man familie med, kan man være heldig at få en lejlighed.

Jeg må hellere fortælle lidt om, hvad vi egentlig laver i de fem år, vi går på lærerskolen. Det er lidt svært, fordi der netop nu er ved at ske store ændringer

i undervisningsstrukturen — man har nemlig vedtaget en ny undervisningsplan, som er trådt i kraft fra dette skoleårs begyndelse. Hvordan den fungerer i praksis kan jeg ikke fortælle om, men jeg vil prøve at fortælle lidt om de mange muligheder, der ligger i den.

De første to år på lærerskolen er en grunduddannelse, hvor så godt som alle fag er obligatoriske (man kan dog vælge sprog og udtryksfag). Fagene optræder uddannelsen igennem i blokke — dvs. at man ikke undervises i alle fag på én gang, men at man f.eks. i et halvt år kun har tre til fire fag, der naturligt hænger sammen, som f.eks. matematik, fysik og biologi. Man risikerer altså ikke at skulle springe fra feudaltiden til matematikken med kun et frikvarters mellemrum.

I løbet af grundperioden får man forskellige skemafrige integrationsperioder (desværre kun à fire uger), hvor man har mulighed for at arbejde med emner eller projekter, der også medtager fag uden for dem, man iøvrigt beskæftiger sig med i en blok.

I grundperioden ligger også de første praktikperioder à 3 uger. Her besøger man enkeltvis eller i små grupper en skole, hvor man som regel overværer, deltager i og evt. selv overtager en del af undervisningen. Treugerspraktikken er spændende, men undervisningserfaringer giver den ikke.

Det gør derimod det 3. år i uddannelsesforløbet. Det er meningen at eleverne i hele dette skoleår (dog minimum 5 mdr.) skal have ansættelse som lærer inden for en eller anden skoleform — som jeg nu har fået det her på Egå. Dette års praktik er virkelig en af lærerskolens stærke sider. Ved at være fast tilknyttet en skole et helt år igennem, får man mulighed for at gøre en bunke meget vigtige erfaringer, som man ovenikøbet kan nå at bygge videre på i løbet af året, og som man alt i alt kan bruge i sit videre studium de sidste to år på lærerskolen. Det er af afgørende betydning, at man kan knytte den teori, man lærer, sammen med nogle praktiske erfaringer. På de to måneder, hvor jeg har været her på Egå, har jeg allerede lært fantastisk meget, og jeg har samtidig lært noget om, hvad jeg mangler at lære — det vil jeg bestemt kunne bruge til noget, når jeg kommer tilbage til lærerskolen. Jeg kan slet ikke understrege betydningen af praktikåret nok — det er virkelig godt.

I løbet af perioden her på Egå skal jeg udarbejde en praktikrapport, der bl.a. skal indeholde beskrivelser af de undervisningsforløb, jeg kommer til at gennemføre, og også en vurdering af dem. Desuden får jeg besøg af en praktiklærer fra lærerskolen, som skal overvære et par timer af min undervisning, og iøvrigt høre hvordan det går.

Når praktikåret er slut, skal medarbejderne her på skolen skrive en udtalelse om, hvordan det er gået. Den udtalelse bliver så vedlagt de andre udtalelser, jeg får fra lærerskolen. Viser jeg mig helt umulig, kan jeg ikke fortsætte på lærerskolen bagefter.

Jeg håber, jeg når til 4. og 5. årgang også. Her har man forskellige obligatoriske fag, som lærerskolen altså lægger speciel vægt på: Historie/samfundsfag, pædagogik/psykologi og kristendomsundervisning. Herudover vælger

man (vel svarende til de almindelige seminariers liniefag) en af de blokke, som man havde i 1. og 2. årgang. Desuden kan man fortsætte med sprog, udtryksfag og specialundervisning.

I såvel 4. som 5. årgang er der igen afsat skemafri perioder (fra 1 md. til et halvt år), hvor man individuelt eller i grupper arbejder med et stort emne eller projekt, der breder sig ud over flere fag. Jeg opfatter disse perioder som meget vigtige, idet de giver mulighed for at »studere« på en helt anden måde end under den traditionelle fagopsplittede undervisningsplan. Man kan enten vælge at fordybe sig i et emne, som man specielt interesserer sig for, og som under den fagopsplittede undervisning ikke ville kunne få en rimelig dækning. Eller man kan vælge at tage sit udgangspunkt i et samfundsmæssigt problem — et problem, der virkelig angår én selv og andre.

En gruppe på 8 elever på lærerskolen, har f.eks. arbejdet med at lave en solfanger til et hus i Ollerup. Problemet var, at huset brugte for meget olie — det er dyrt i penge og ressourcer. Spørgsmålet lød: Hvordan kan vi få nedbragt eller fjernet olievarmeregningen på vedkommende parcelhus via en solfanger? I arbejdet med at løse problemer vil man kunne inddrage forskellige fag og lærere, efterhånden som behovet viser sig. Denne gruppe fik f.eks. brug for matematik, fysik, geografi, samfundsfag, historie og dansk. At behandle problemer i den virkelighed de forekommer i, indebærer at arbejdet må blive en udadrettet aktivitet, der for en stor del foregår uden for klasseværelset. Teorien skal hele tiden konfronteres med praksis, og løsningen af problemet skulle gerne resultere i, at man aktivt indgår i ændringen af de utilfredsstillende forhold. Gruppen her havde fat i forskellige organisationer, bl.a. OOA, OVE, ELSAM og folk fra kommunen m. m., og det endelige resultat kan ses på huset i Ollerup. (Den skriftlige rapport blev på 125 sider).

Gruppen har gennem dette arbejde lært mange ting. F.eks.: At strukturere et omfattende stof, at indsamle og bruge relevant materiale, at organisere eget og andres arbejde, at samarbejde om løsningen af en opgave, at tage ansvar for sine handlinger (man må jo håbe, den dur), at tage stilling og forsvare sit standpunkt, at se mål og perspektiver i sit arbejde og at forstå nogle af samfundets grundlæggende sammenhænge.

Det er en arbejdsform, som er spændende, fordi man udfører et stykke arbejde, der i sig selv er meningsfyldt. Arbejdsformen er meget udbytterig — jeg havde nær sagt, hvad enten den lykkes eller ej — men det er samtidig en form, der er meget krævende hvad angår tid og kræfter. Man skal ikke regne med en skoledag fra kl. otte til kl. to.

Det problemorienterede arbejde er blevet kritiseret fra forskellig side, fordi man mener at arbejdsformen ikke i tilstrækkelig grad tilgodeser de krav om faglig viden, som man kan stille til en kommende lærer. Det er rigtigt at problemorienteret arbejde giver en snævrere faglig viden end den traditionelle faglige undervisning gør, men til gengæld en mere dybtgående og nuanceret viden. Jeg mener, det her er et spørgsmål om, hvad det er, man skal kræve af en lærer, vi kan alligevel ikke lære alt, så for mig at se må det vigtigste være

at erhverve sig en begrænset grundviden, og derudover lære metoder, så man selv bliver i stand til at sætte sig ind i nye stofområder, alt efter behov. — Disse metoder mener jeg virkelig, man lærer gennem problemorienteret arbejde.

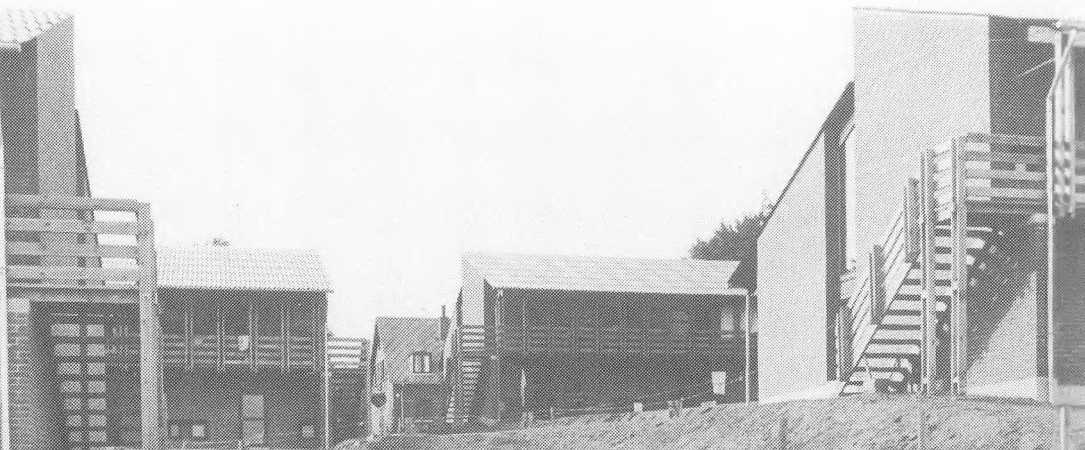
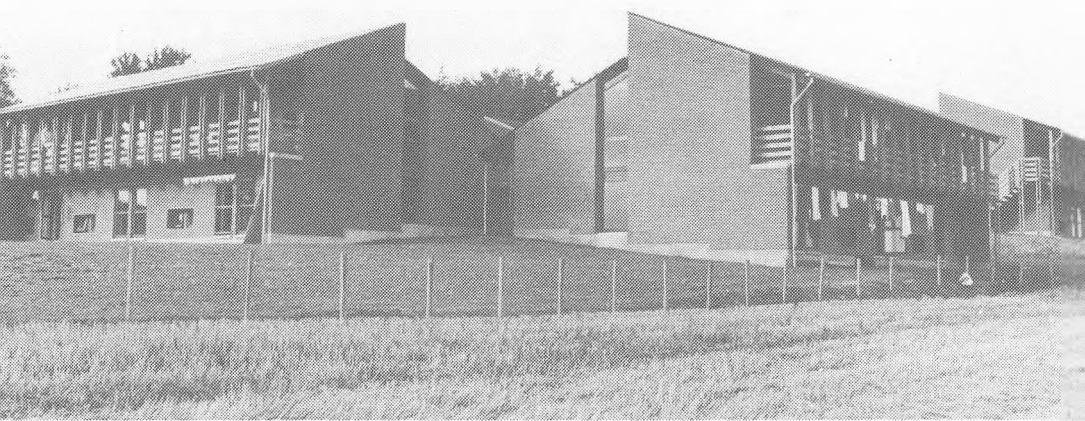
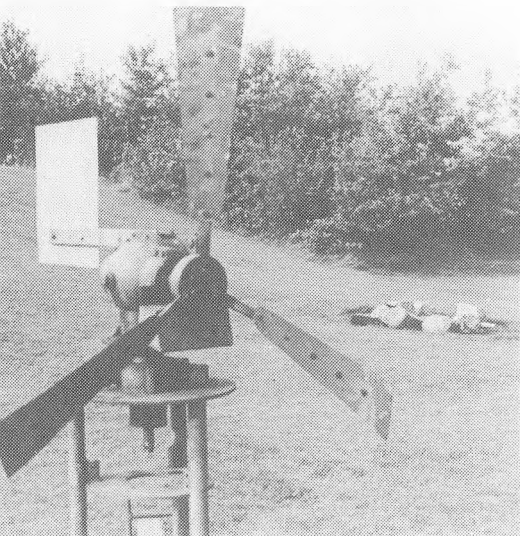
Netop i forbindelse med dette spørgsmål om tilstrækkelig faglig viden, har man på lærerskolen for nylig vedtaget indførelsen af fagråd. Fagrådene skal nu overtage en stor del af det arbejde, som før var lagt ud til klasserne — nemlig at lave rammer omkring undervisningens indhold. Fagrådene, som består af faglærere og elevrepræsentanter, skal udarbejde planer, som skal gælde for alle klasser. Planerne skal bestemme mål, det centrale indhold, faglige metoder, arbejdsformer ved tværfagligt arbejde m.m. for en stor del af undervisningen. Jeg er bange for, at fagrådene vil komme til at begrænse mange af de gode muligheder, der ligger i den nye undervisningsplan. Det er netop vigtigt, at man ikke er bundet af fagkrav, hvis man vil arbejde problemorienteret. Det vil være en fortolkningssag udfra bestemmelserne om fagråd, der afgør hvordan de kommer til at virke i praksis — desværre bliver det jo nok fagrådene, der fortolker.

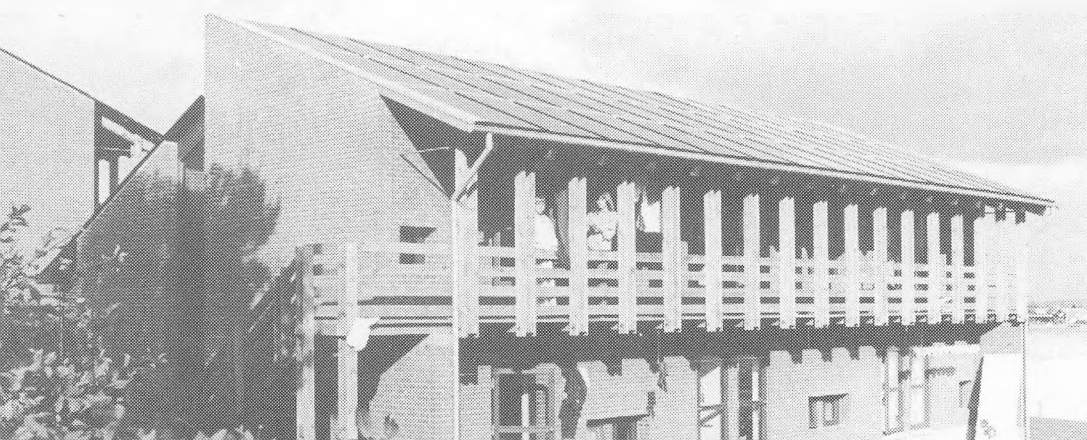
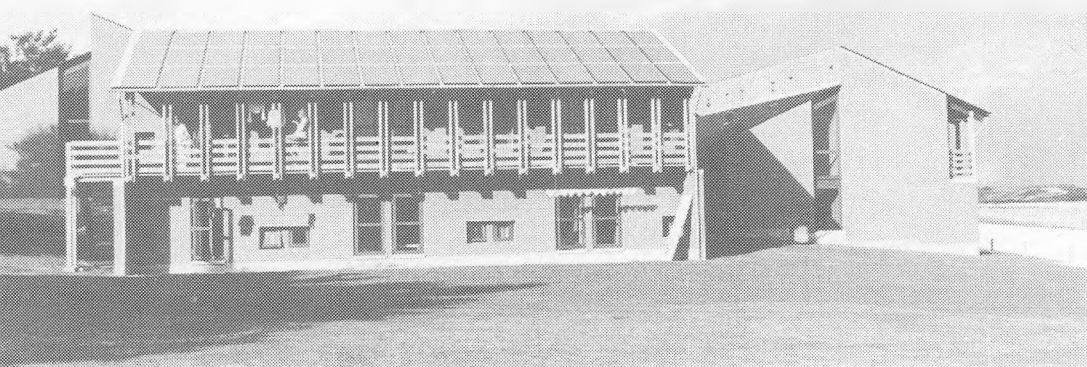
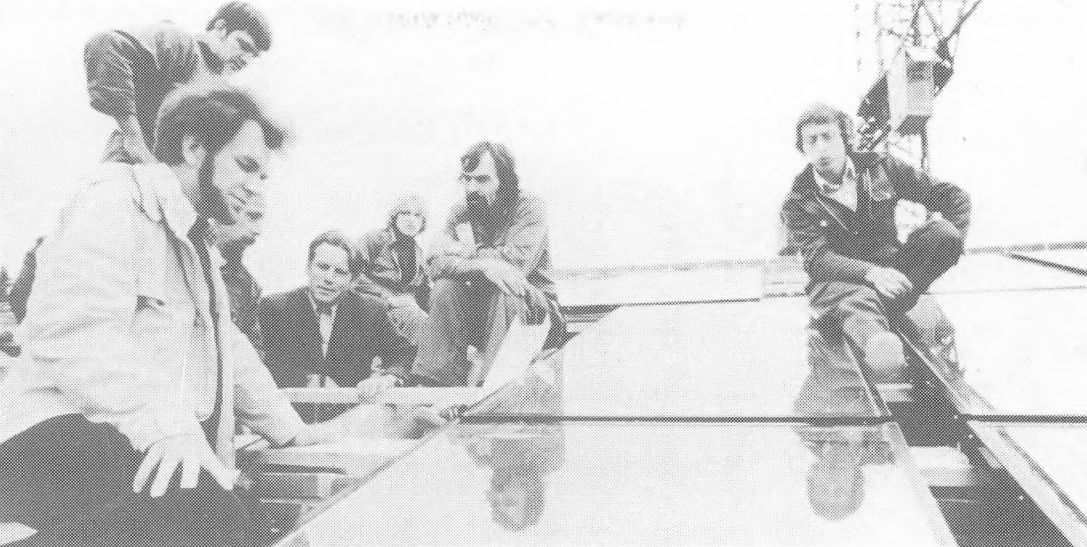
Det skal være sagt i denne forbindelse, at ikke alle i elevflokket tænker »fagråd« med samme smag i munden. Nogle ånder lettet op, fordi vi nu »slipper« for mange af de lange og seje diskussioner om indhold, mål og metoder.

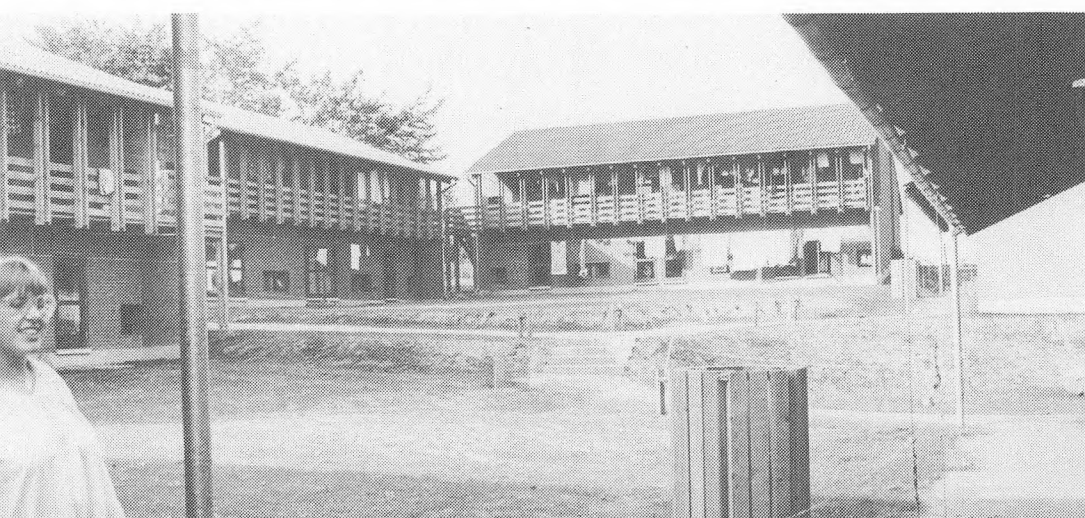
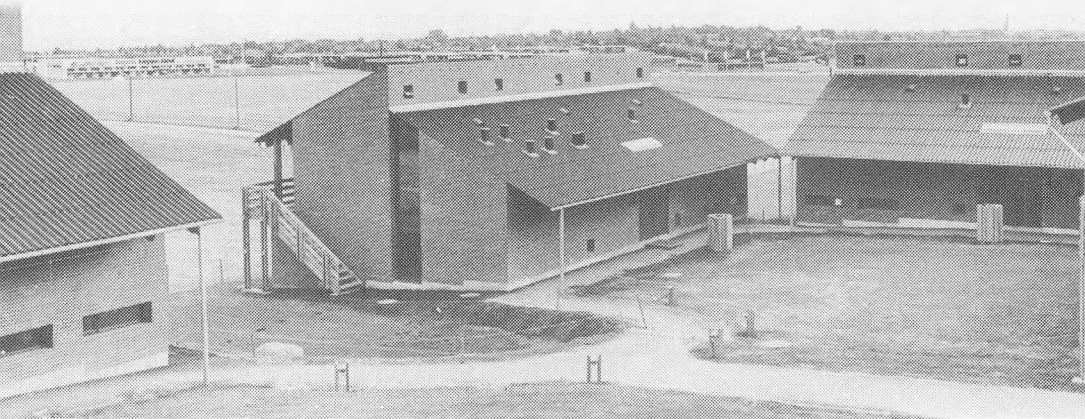
Slut, slut, slut. Måske fik nogen lyst til at undersøge uddannelsen nærmere — materiale kan fås fra skolens kontor, og man er iøvrigt altid velkommen til at besøge skolen og overvære undervisningen.

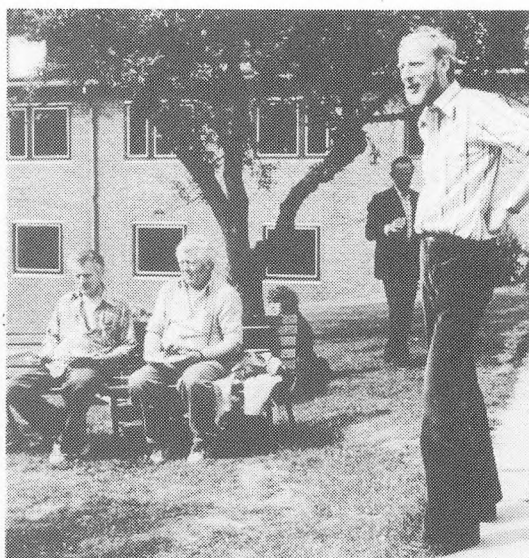
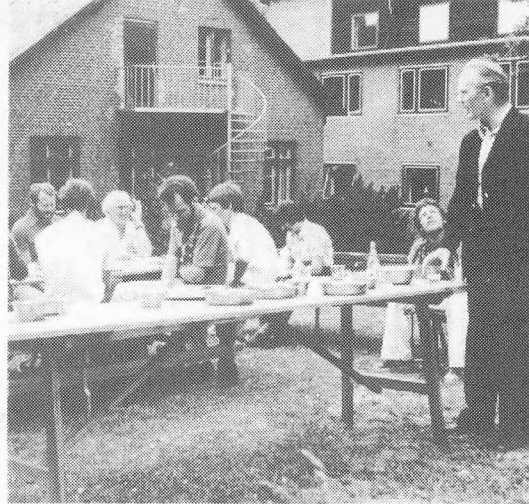
Lene Ravn

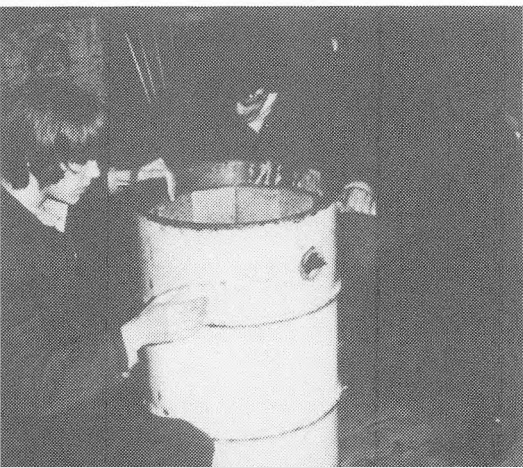
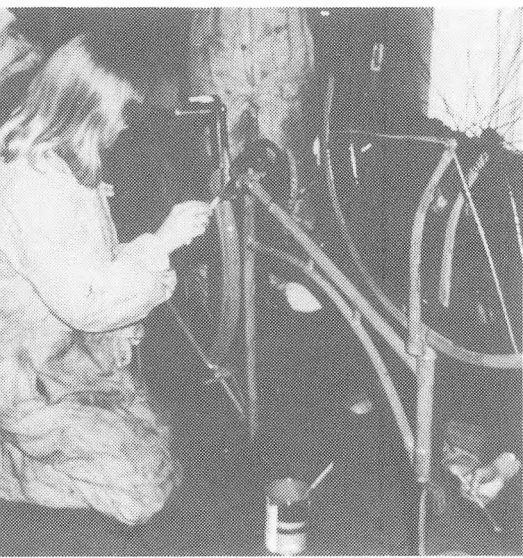
EGÅ UNGDOMSHØJSKOLE





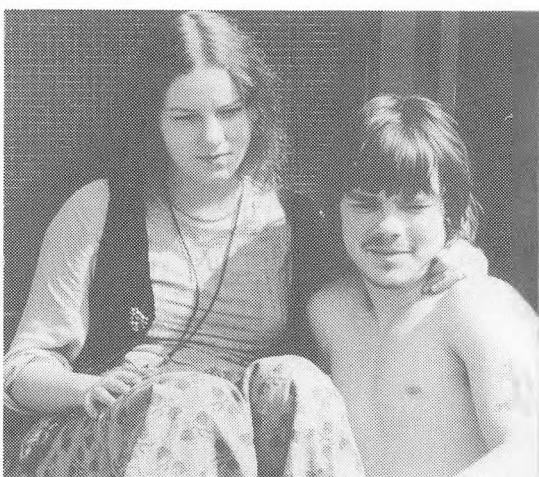
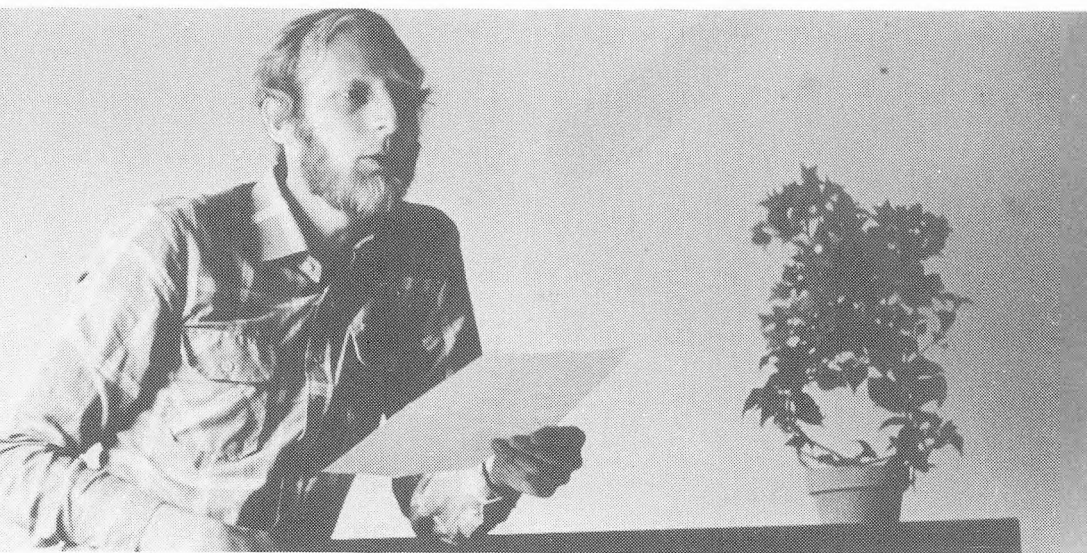




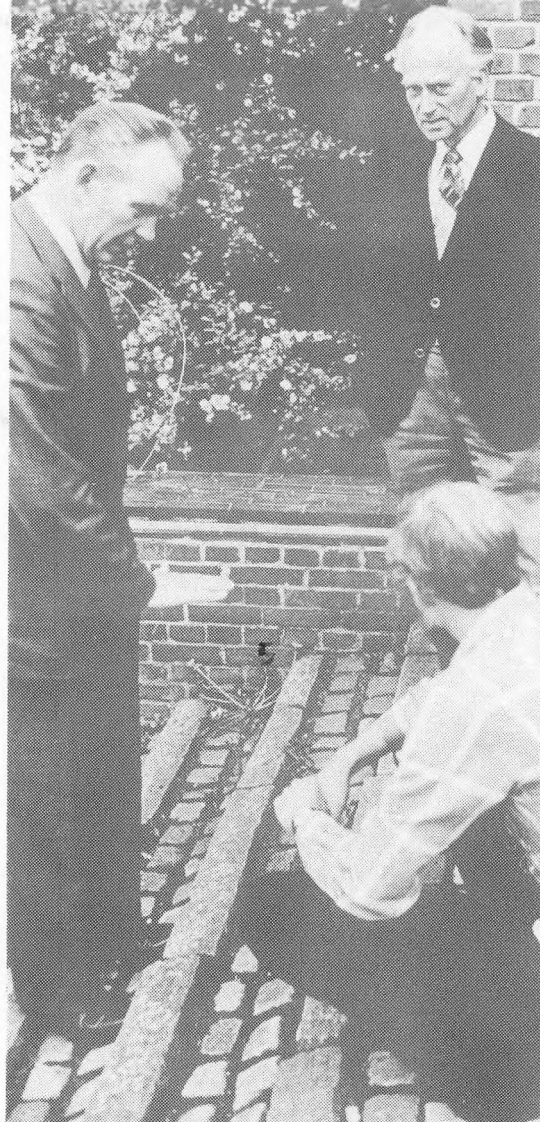












Til Kjeld

til kjeld
kjeld
til kjeld i egenskab
af kjeld som
i mange år har været
kjeld
kjeld og egå
egå ungdomshøjskole
som
med energi og flid
med dynamik og
trut fut og
krudt
har været
leder og bannerfører
boss chef og kaptajn
kaptajn kjeld
kaptajn som med overblik
menneskekundskab
med lune og humor
som inspirator og
med glødende varmt hjerte
på ægte demokratisk vis
højskoledemokratisk vis
ansvarligt
har bedrevet en
del
en del som vi alle
alle
må sige dig tak for
tak for det
tak for dig
dig
i din uforlignelige
egenskab
af
kjeld

Finn Lykke Schmidt

Til Kjeld

Du har valgt
at ville være i Egå ca. 10 år.
Det er så nu.
Du vil prøve nyt.
Det er egentlig karakteristisk for dig.
Du vil ikke stagnere i det vante.
Du er en handlingsmand,
konstruktiv og dynamisk.
Du har overblik,
iderigdom,
energi,
mod.

Du er en god leder.

Du er opmærksom
på dine omgivelser
og ser,
hvad dine medmenneskers
behov er.
Du giver det skub,
der skal til.
Du sætter de nødvendige
spørgsmålstegn.

Tak for samarbejdet.

Else Jensen

Øget økologisk viden er nødvendig i malariabekæmpelsen

Som ny lærer på Egå primært ansat til at forestå økologiundervisningen, vil jeg i det følgende forsøge at belyse dens muligheder og begrænsninger til løsning af problemer, der også har samfundsmæssige aspekter. Til det formål har jeg valgt at benytte bekæmpelsen af malaria som eksempel. Malariabekæmpelsen er et stort problem, især i mange u-lande. Der kan dog også trækkes paralleller til danske forhold.

I 70'erne har der været et stigende antal tilfælde af malaria. Bekæmpelsen af sygdommen er et godt eksempel på, hvordan en bekæmpelse alene baseret på brugen af kemiske stoffer er slået fejl.

Malaria forårsages af infektion med parasitter. Disse overføres ved hjælp af myg. Sygdommen ytrer sig ved kuldeanfald, feber og svedeture. Malaria er primært udbredt i u-landene. I 1955 anslog WHO, at mellem 200 og 225 mill. mennesker var angrebet, og at der årligt døde 2 mill.

Allerede i 1898 fandt man ud af malaria-parasittens livscyklus. For at forhindre spredning af sygdommen ved hjælp af myggene, sænkede man vandstanden i de stillestående søer og damme, hvor myggelarverne udvikles. Dette var i mange år den primære strategi i malariabekæmpelsen, og metoden var en succes.

Da man i 1943 tog DDT i brug, troede mange, at en totaludryddelse af malaria var nært forestående. DDT er stærkt giftigt, svært nedbrydeligt, billigt og let at anvende — altså et ideelt bekæmpelsesmiddel, mente mange. Samtidigt fandt man ud af, at klorokinin er velegnet til at dræbe parasitten med.

Bekæmpelsen blev ikke den succes, som man havde håbet. Der blev rapporteret om et stigende antal tilfælde af malaria. I Centralamerika rapporterede man: i Honduras 7500 i 1974 og 48.000 i 1976, i El Salvador fra 67.000 i 1974 til 84.000 i 1976. Værst er det nok gået i Indien, hvor der blev registreret 40.000 tilfælde i 1966, 1,4 mill. i 1972 og 6,0 mill. i 1976.

Denne alarmerende stigning i antallet af malaria-tilfælde skyldes, at parasitten er begyndt at udvikle stammer, der er resistente mod klorokinin og myggene er begyndt at udvikle stammer, der er resistente mod DDT.

(Når man anvender et bekæmpelsesmiddel som DDT, vil der ved tilfældigheder opstå individer, der kan tåle bekæmpelsesmidlet. Disse individer vil have større chancer for at leve så længe, at de kan formere sig. Da evnen til at tåle bekæmpelsesmidlet er arveligt betinget, vil deres afkom være i besiddelse af samme evne. Man taler om, at en større og større del af bestanden bliver resistente. Jo mere DDT man anvender, desto større del af bestanden bliver resistente over for stoffet).

Det, man frygter allermost lige nu, er at parasitten og myggen udviser en kraftig resistens samtidig. Den nuværende udvikling øger risikoen for at dette skal ske i tiden fremover. Skulle det ske, har de kemiske metoder endeligt spillet fallit i malaria-bekæmpelsen.

Den massive anvendelse af insektbekæmpelsesmidler har også haft indflydelse på dyrelivet og på det menneskelige miljø.

Det var et chok for mange, da man fandt ud af at pingvinerne på Antarktis har DDT i kroppen. Stoffet er nu spredt over hele kloden. DDT giver problemer for de dyr, der står øverst i fødekæden — især rovfuglene — da sværtnedbrydelige stoffer som DDT akkumuleres hos dem. Hele bestande er gået stærkt tilbage eller endog lokalt helt forsvundet.

Forureningen med DDT har også ramt det menneskelige miljø. I landbrugsområderne i Guatemala, hvor der er blevet sprøjtet med DDT i 15 år, viste det sig i 1970, at modermælk indeholdt mellem 0,3 og 12,2 millionte dele DDT. »Den daglige acceptable dosis« som WHO foreskriver, er på 0,02 millionte dele DDT/dag! Man ved ikke præcist, hvilken indflydelse så høje doser DDT har på den menneskelige organisme. Dyreforsøg tyder dog på, at så høje koncentrationer som dem, man fandt i Guatemala kan påvirke den normale udvikling og vækst hos børn. Desuden ved man, at DDT og andre insektbekæmpelsesmidler har større virkning hos dyr, der lider af proteinmangel. Befolkningen i u-landene er altså både mere udsatte for DDT og mere følsomme!

I dag prøver man at finde alternative bekæmpelsesmåder i kampen mod malaria. Mange fæster deres lid til integrerede metoder, hvor man ikke standser brugen af kemiske midler, men begrænser deres anvendelse og samtidig øger brugen af strategier baseret på økologisk viden.

En af disse metoder går under navnet »habitat management«. Man ændrer miljøet i de sumpe, hvor myggelarverne holder til, f.eks. ved at ændre vandstand og saltholdighed. På den måde kan vådområderne blive ubeboelige for myggelarverne. Metoden har tillige den fordel, at den kan gennemføres af befolkningerne selv.

En af de metoder, man forsker i for tiden, er anvendelsen af forskellige rovdyr i bekæmpelsen. F.eks. udfører man forsøg med diverse fiskearters evner som rovdyr over for myggelarverne.

Andre steder undersøger man forskellige sygdomsfremkaldende parasitters muligheder til at øve indflydelse på de malaria-bærende myg.

En fjerde metode går på anvendelsen af sterile insekter. Ved hjælp af stråling eller kemikalier fremavler man sterile insekter. De sterile hanner sorteres fra og spredes ud over malaria-områderne. Når disse hanner parrer sig med hunnerne, forhindres det, at der kommer frugtbare æg. Metodens effektivitet er dog endnu ikke endeligt fastslået.

Førende eksperter inden for malariabekæmpelsen mener, at vi med vores nuværende viden og teknologiske stade, fremover må satse på integreret bekæmpelse. Problemet er at ganske vist kender vi økologiske metoder til at re-

ducere antallet af myggelarver med, men de voksne myg kan vi for tiden kun bekæmpe ved hjælp af kemiske midler. På kort sigt bliver vi altså nødt til at bruge kemiske stoffer med alle deres ulemper. Så er det blot at håbe på, at man ved at presse på fra forskellig side kan få gennemført den systematiske afprøvning af de biologiske bekæmpelsesmetoder, der er så hårdt brug for. Bliver det en succes, vil jeg mene, at man på lang sigt har håb om at man alene kan anvende de biologiske bekæmpelsesmetoder i kampen mod malaria.

Odd Frederiksen

Generalforsamling 2/11-79

I det år, der er gået siden sidste generalforsamling, har vi i bestyrelsen særligt brugt tid på to områder: byggeri og forstanderskiftet. Vi fik jo sidste år meddelt af Kjeld Krarup, at han ønskede at fratræde sin stilling i løbet af året 1/7-79 / 1/7-80. Vi aftalte, at vi ville se med forståelse og velvilje på opsigelsesfristen, hvis der blev en god stilling ledig, men håbede nok på, at Krarup blev til sommer 1980. Vi havde besluttet os til at opslå stillingen her i efterårsmånederne for at kunne få valgt en afløser omkring nytårstid — så var der god tid for alle parter til at omstille sig til forandringen. Det kom til at gå anderledes. Foreningen af Folkehøjskoler i Danmark skulle have en ny sekretær og stillingen skulle udvides til også at omfatte en konsulenttjeneste, og dette var som skabt til Krarup. Vi blev enige om, at 1. oktober ville være et passende tidspunkt som skiftedag, og så var der ikke god tid mere. Vi averterede om ny forstander i sommerferien, måtte behandle ansøgninger i høsttiden — der var tyve at vælge imellem — og efter nogle samtalerunder kunne vi ansætte Per Krusager som forstander fra 1. november 1979. Han har tidligere arbejdet på en Ungdoms-Højskole og kommer fra en stilling på Egmont Højskolen ved Hou. Og hermed byder jeg dig og din kone velkommen i kredsen og til arbejdet, som jeg håber må blive til fælles glæde.

Byggeriet af de nye elevhuse startede en af de første dage i november måned sidste år. Det var godt vejr til udendørs arbejde, og der blev lavet utroligt meget på byggepladsen på kort tid. Senere kom det ustadige vejr, der gav problemer af forskellig art. Håndværkerne var meget tapre, men det førte ikke til ret meget, når det meste af tiden gik med snekastning, så det hele lå stille i en lille måned. Men det blev forår igen og husene blev færdige. Alle eleverne kan nu bo i nye huse, så der er ens forhold for alle, og det virker godt i det daglige. Der er jo lavet solvarmeanlæg på det ene af husene, så det bliver spændende, hvad man kan få ud af det. De nye bygninger danner nu en helhed, og efter at der er planeret færdigt og blevet sået græs, synes jeg, at det ser godt ud. Alle de tidligere elevværelser kan nu indrettes til andet formål, kontoret har fået en meget tiltrængt udvidelse, og der bliver muligheder for et lærerværelse.

Et stadig tilbagevendende spørgsmål er skolens fremtid — hvordan vil elevtilslutningen blive under andre undervisningsmuligheder og vaner i den offentlige skole? Man kunne tænke sig så meget, men det gav sig ikke udtryk i forslag om at ændre på kursusterminerne — vi mener, at et højskoleophold på fem måneder har en passende længde.

Det endelige regnskab over byggeriet er ikke endelig opgjort, men vi regner ikke med at blive udsat for større overskridelser. Oliepriserne har også givet





os overraskelser nok, så indeværende års regnskab kommer ikke til at give et overskud af sædvanlig størrelse. Jeg vil dog gerne slutte denne lille beretning med en tak til alle skolens medarbejdere for den fælles indsats I har ydet i det daglige til gavn og glæde for skolen og alle eleverne.

Frede Bak

Ny formand for skolens bestyrelse

I indkaldelsen til skolens generalforsamling meddelte Frede Bak, at han ikke længere ønskede at genopstille ved valget til bestyrelsen. Det vil sige, at bestyrelsen ikke mere kan udpege ham til sin formand.

Frede Bak er kendt af mange gamle elever, især fra skolens tid som efterskole. Han er selv elev fra 1936/37. Med i elevforeningens bestyrelse fra 1940 og dens formand i mange år fra 1944. Da skolen i 1954 blev omdannet til en selvejende institution, kom han straks med i bestyrelsen, hvor han i 1961 blev dens formand.

Foruden sit arbejde for skolen er Frede Bak også meget aktiv inden for så forskellige områder som landbrugsforeningerne og slagterierne, det lokale menighedsråd, folkedans i forsamlingshuset m.v. At han også har fået tid til at passe sin gård i Rodskov, er ikke til at forstå. Hvor har han den store energi fra til sit alsidige og engagerede virke?

Nu vil han ikke mere være i forreste række på skolen. Sådan har han bestemt det, og alle som kender ham ved, at sådan bliver det. Forståeligt er det, at selv denne flittige mand må have nogle grænser for, hvad der kan overkommes.

Utallige er de møder, hvor vi har oplevet Frede Bak som den dygtige og underholdende forhandlingsleder. Han evner at forene sine egne personlige og markante synspunkter med andres til et fælles og holdbart resultat. Hans følelser for skolens ve og vel er store. Han må have oplevet værdifulde ting i sin efterskoletid, siden han har haft overskud til så ivrigt at være med til at skabe gode rammer for unge. Når han har sagt noget til nye elever ved starten af et kursus, har han altid brugt ordet »oplevelse«. Frede Bak har på sin egen krop fornemmet, hvad Christen Kold mente med »først oplives, så oplyses«.

Tak til Frede Bak for et samvittighedsfuldt og hjerteligt arbejde for efterskolen og højskolen i Egå.

Kjeld Krarup





Nyt fra højskolen

Som på enhver anden dansk folkehøjskole er der sket meget i løbet af året. Jeg har udvalgt stof om skolens fysiske rammer, undervisningen, elevernes økonomiske muligheder for støtte og lidt om de udskiftninger, som har været i medarbejdergruppen i årets løb. Jeg håber, at denne ufuldstændige beretning vil give læserne indtryk af en skole, som på mange områder har sit på det tørre.

Skolen har, med hensyn til bygninger, udviklet sig i tre store perioder. I slutningen af 20'erne og i begyndelsen af 30'erne udvidede man hovedbygningen og byggede gymnastiksalen. I slutningen af 50'erne blev hovedbygningen og gymnastiksalsbygningen forbundet med en større mellembygning. Og nu ved afslutningen af 70'erne er der bygget 6 elevhuse med nye værelser til 72 elever. Ind imellem disse store byggeperioder, har der været de mange små — især byggerier af medarbejderboliger.

Med stort besvær lykkedes det næsten at blive færdig med skolens tredje store byggeperiode, inden eleverne ankom den 2. august. På selve ankomstdagen regnede det, og da asfaltarbejderne samtidig skulle lægge belægning på stiforbindelsen fra husene til de gamle bygninger, var det en besværlig omgang at bringe bagagen, eleverne og deres familie tørskoede frem til værelserne.

Nu bor der ikke flere elever i de gamle bygninger. Alle bor i et af de seks nye huse, hvor der i hvert er plads til 12. I de gamle elevværelser er skolens pedel og dens tømrer i gang med ombygninger, og inden der er gået lang tid, vil den ældste del af skolen skifte karakter og rumme gode undervisningslokaler.

Velegnede bygninger og lokaler er et meget stort gode for en skole, men det væsentlige er alligevel det, de skal bruges til. Gennem årene er skolens undervisningstilbud blevet ændret lidt efter lidt. Fra det ene år til det andet ser det ikke ud af meget, men over en årrække kan man alligevel se en udvikling med ret klare tendenser. Omkring 70'erne havde skolen en meget varieret og opdelt fagplan med mange fag med hver få timer. Nu har man få fag med mange timer. Denne tendens har sin baggrund i behovet for at gå mere i dybden, og en tro på, at kun på denne måde kan man opnå i højere grad at se sammenhænge. At skolen er på vej tilbage til de kreative og musiske fag, er en anden tendens. I en rationel og kølig tid, er det vigtigt, at man også udvikler den følelsesmæssige side, så man opdager, at der over havet og under himlen er mere end produktionsforhold og økonomi.

Elevernes muligheder for at tage på højskole er i årets løb blevet stærkt forringet. Et stadigt stigende antal elever til de frie skoler — især til efter-

skolerne — har ikke udløst flere penge til elevstøtte. Elevernes statsstøtte er faldet gennem de senere år. Det hænger sammen med, at mange flere elever skal dele et fast beløb. Det bevirker, at skolen modtager flere og flere udmeldelser lige før kursusstart, når man finder ud af, hvor lidt der kan opnås i støtte. Fra januar 1980 koster et fem måneders kursus i Egå 9.000 kroner. Hertil kan der kun opnås 4.350 kroner i statsstøtte, hvis den skattepligtige indkomst hos begge forældre er mindre end ca. 35.000 kroner. Unge fra økonomisk dårligt stillede grupper kan ikke komme på højskole, hvis ikke kommunen hjælper virkelig meget til, og det gør kun få kommuner. Folkehøjskolerne skulle nødig ende med kun at være skoler for velhavernes børn eller for de unge, som får alt betalt af det offentlige. Det væsentlige ved vor skoleform er, at den er for alle. Derfor må politikerne holdes fast på, at elevstøtten skal forbedres i takt med stigning i elevtallet.

I medarbejdergruppen er der sket ændringer også i år. Ove Sørensen, som har været pedel i en årrække, har ønsket sig en mere fast arbejdstid. Han er derfor ansat som tømrer, og som ny pedel er ansat Jørgen Rasmussen. Han er som Ove uddannet tømrer, og tilsammen udgør de et fortræffeligt sjak, der kan holde bygninger og arealer i orden.

Mogens Vestergård er blevet seminarlærer i Ålborg. Han har siden 1970 brugt en masse energi på at inspirere eleverne og os andre. En væsentlig del af skolens nuværende arbejdsform har sit udgangspunkt i hans ideer og talent. Han skal nok også forstå at sætte sig spor på sin nye arbejdsplads.

Efter at Irene Søndergaard er flyttet til Galten, har hun måttet bruge en del tid på transport til og fra Egå. Nu har hun besluttet at gå fra en fast ansættelse til en stilling som timelærer kombineret med undervisning andre steder, som f.eks. ved universitetet. Hendes konstruktive arbejdsform og væsen vil blive savnet i det daglige i Egå.

De nyansatte lærere er Lene Ravn, som er årsvikar fra Den Frie Lærerskole i Ollerup, og Odd Frederiksen, som er uddannet ved universitetet. Begge er faldet vældig godt til, og de har i løbet af kort tid forstået at markere sig hver på deres egen venlige måde.

Selv har jeg på skolens generalforsamling i november 1978 meddelt skolekredsen, at jeg inden sommeren 1980 ville forlade stillingen som forstander. Mine forgængere, Ejnar Pedersen og Tage Dybkjær, har begge haft deres store byggeperiode i Egå. Jeg tror også, jeg har haft min. For mig har det altid været et mål kun at være i stillingen i højst 10 år. Jeg er glad for, at jeg har fastholdt dette mål, selv om det sker på et tidspunkt, hvor det er svært at rejse fra de mange forskellige spændende projekter. Fra 1. oktober har jeg påtaget mig at være sekretariatsleder i Foreningen for Folkehøjskoler. I den nærmeste fremtid har jeg bolig og arbejdsplads i Risskov, men fra sommeren 1980 oprettes der kontor i København, og så flytter jeg med.

Som ny forstander har bestyrelsen — i tæt samarbejde med medarbejderne — valgt den konstituerede forstander på Egmont Højskolen, Per Krusager.

Fra 1. november flytter Per og Marion Krusager ind på skolen sammen med deres dreng. Else Jensen vil i oktober være konstitueret som forstander, hvilket hun jo har alle muligheder for at kunne klare på kvalificeret vis.

Jeg er ikke i tvivl om, at jeg kommer til at savne det udviklende fællesskab, som jeg har oplevet i Egå. Tak til alle for mange gode oplevelser.

Kjeld Krarup

Nyt fra Egå Elevforening

Så udkommer Egåbogen atter, og der skal da også et par linier med om, hvad der er sket omkring elevforeningen det forløbne år.

Den 28/4 afholdtes sammenkomst for 50-40-25-10 og 5 års jubilarene. Middagen var i år henlagt til gymnastiksalen, fordi især 10-års jubilarene mødte talstærkt op.

Elevweekenden afholdtes 8.-9.-10. juni. Ankomsten var fastsat til kl. 20, og kl. 21 startede programmet med en times folkedans, så vi blev »rystet lidt sammen«. Derefter deltes vi i 7 grupper, således at vi så vidt muligt kom sammen med dem fra vores egen årgang. Grupperne fik udleveret forskellige kortfilm om det fælles emne: »sport«. Lørdagen gik med at udarbejde et eller andet over den film, som gruppen havde fået udleveret. Resultatet af gruppearbejdet viste vi for hinanden under festen lørdag aften. Nogle havde lavet dramatikstykker direkte ud fra filmen, mens andre ikke havde brugt den så meget, men var gået videre, og lavet mere kritiske stykker om konkurrencen, og dens mere eller mindre positive indflydelse på vores hverdag. Efter resultaterne at dømme gav gruppearbejdet deltagerne lejlighed til at være sammen om at løse en fælles opgave, på en sådan måde, at der opstod nogle spændende snakke og diskussioner. Det betyder ikke, at der ikke blev tid til privat snak, tværtimod gjorde disse opgaver det nok nemmere, at komme ind på livet af hinanden igen.

Søndag formiddag ryddede vi op efter os, og kl. 11 var der generalforsamling. Da formanden ikke var til stede, aflagde næstformanden beretning. Den godkendtes, ligeledes godkendtes regnskabet. Ved valget til bestyrelsen genvalgtes 3, mens 1 nyvalgtes. Under generalforsamlingen takkede Kjeld Krarup Karen Andersen, der ikke ønskede genvalg, for 10 års ivrigt arbejde i bestyrelsen. Det var ikke uden grund forsamlingen bifaldt, for uden Karens gode, stabile arbejde gennem disse år, havde Elevforeningen næppe eksisteret i dag.

Nu er det altså arbejdet med bogen, der lige er afsluttet. Vi har diskuteret, hvad bogen skal indeholde, og fundet frem til, at der dels skal være noget i tilknytning til skolen, dels noget af mere almen interesse, ting, der optager folk i tiden o.l. Ligeledes synes vi, det ville være mægtig godt at få nogle gamle elever til at skrive, der må uden tvivl være en del, der har spændende oplevelser af en eller anden art siden de forlod Egå. Det skal forstås som en opfordring til at skrive en artikel til næste års bog. (Manuskripter bedes sendt til skolen inden 1. okt.).

Elevforeningens arbejde er sket i samarbejde med skolen, og her skal Else Jensen have tak for godt samarbejde. Kjeld Krarup, der jo netop har forladt forstanderposten, fortjener også i denne sammenhæng megen ros, idet han

hele tiden har været med i arbejdet, og der ikke har manglet gode råd og opmuntringer fra hans side. Hvis den nye forstander viser samme positive indstilling til elevforeningen, er vi ikke helt ilde stedt.

Bestyrelsen

10 års jubilarer

Igen i år har man bedt mig om at sende et brev ud til 10 års jubilarerne og spørge, om vi må få en lille hilsen fra dem til Egåbogen, og igen har jeg haft den glæde at få en del besvarelser, som jeg bringer efter denne korte indledning.

Jeg må nemlig først fortælle jer, at der for mig er det ganske særlige ved sagen i år, at det er sidste gang, jeg får overdraget dette fornøjelige arbejde i anledning af årsskriftets udsendelse. Som I ved, var 1969-70 det sidste år med efterskole. Det var i sommeren 1970, at vi forlod skolen, og altså kan jeg nu ikke mere regne 10 års jubilarerne på skolen blandt mine tidligere elever. Hvis traditionen skal fortsættes, må en anden træde til i mit sted.

Derfor har jeg da også læst jeres korte eller længere hilsener med særlig glæde. Som sædvanlig giver de mig et indtryk af, at de 10 år fra teenageårene til ungdomstiden midt i tyveårsalderen er en overordentlig betydningsfuld del af et menneskes liv. Det er store forandringer, der sker i de år — også selv om de i jeres beskrivelse ikke altid får lov til at træde tydeligt frem. Men om de ikke gør det, så sættes der alligevel nogle tanker i gang for hvert brev, vi har fået fra jer.

Og her følger så, hvad jeg har fået at meddele videre.

Esther Adelholm, Søborg, nu: Vinkelvej 1, Haldum, 8382 Hinnerup. Esther tog yderligere 2 efterskoleophold med 9. og 10. kl. og kom 1974 på Egå ungdomshøjskole, og på børnehaveseminarium i Århus 1975. Færdiguddannet pædagog fra 1978 og er nu støttepædagog på et fritidshjem. Hun har to drenge, Michael og Morten, og er lige flyttet til Haldum.

Ann Bonhjem, Gammelstrup, nu: Stjerneholmsgade 7 A, 2., 8700 Horsens. Er uddannet smørrebrødsjomfru, har været 2 år på handelsskole og studerer nu videre til en økonomisk uddannelse. Har en lille pige.

Birgit D. Christensen, Hadsten, nu: Dyssevej 14, Mejlby, 8981 Spentrup. Er specialarbejder inden for træbranchen.

Ingrid Forskov, Risskov, nu: N-7954 Indre Nærøy, Norge. Indre Nærøy ligger ca. 350 km nord for Trondhjem, skriver Ingrid, helt ude ved Skærgården, men er ikke en egentlig ø. Hendes mand er ansat som sognets organist og kommunens musikleder. Hun selv er i en korttidsbørnehave otte timer om ugen og skal til at starte en arbejdsstue for 7-10 årige to timer om ugen. det er en ret isoleret og tyndt befolket egn. Ved særlige indkøb, f.eks. af stoftrykfarve eller en flaske rødvin, må de køre knap 3 timer hver vej — eller ringe efter det. Men der er mindre stress og mere plads, milevid udsigt mod syd og en fjeldvæg med mos og vækster i alle årstidens farver mod nord. Hvad skal man egentlig med mere, slutter Ingrid — og giver dermed udtryk for sin store tilfredshed med at være havnet oppe i Norge.

Leif Haak, Haslev, nu: Hvidovre Hospitals Kollegium, Kettegård Allé 70, V. 5008, 2650 Hvidovre. Leif har taget realeksamen og handelseksamen og er udlært på revisionskontor. Nu er han H.D. studerende og har som fremtidsmål at blive statsautoriseret revisor.

Carsten Thybo Jensen, Grenå, nu: Søbyvej 18, Søby, 8570 Trustrup, har været på Hadsten håndværkerskole og arbejder nu som murer.

Erik Søgaard Jensen, Hopolden, nu: Vestergade 17, 4330 Hvalsø, har ligesom Carsten fuldendt sin uddannelse som murer.

Karen Marie Egede Jensen, Tranebjerg, er nu blevet: Mrs. Karen Marie Kelly, 1300 Barrington 3, W Los Angeles, California 90025, U.S.A. — Karen Maries far har sendt mig et dejligt langt brev om hendes utroligt mange oplevelser. Lidt kortere gengivet: Hun kom i boghandlerlære og begyndte i Sallings boghandlerafdeling, senere blev det til London, Göteborg, Finland — og så det store spring til Los Angeles, hvor hun har været i 4½ år og nylig er blevet gift med en englænder. De søger begge amerikansk borgerskab. Karen Marie priser den amerikanske måde at leve livet på. Ikke så mange love og bestemmelser, men en uhyre frihed, og alle er så venlige, gæstfrie og hjælpsomme. Hun har i den forholdsvis korte tid prøvet en masse. Været i 24 amk. stater, i Mexico, og på Hawaii-øerne et par gange. Har passet børn for en oliemillionær, senere arbejdet på hans kontor og betjent EDB-maskiner. Været kasserer på et stormagasinet, arbejdet på en trævarefabrik, haft husligt arbejde, serveret på en restaurant og sidder i øjeblikket og skriver checks ud for et glasfirma. Men der er også fremtidsplaner. Hun og hendes mand er ved at prøve at starte en virksomhed inden for sæbeindustrien. — Ja, man kan da forstå, at Karen Maries far er glad for at fortælle alt dette. Og han tilføjer, at hun både skriver og ringer hjem tit, og at hun i øvrigt trods alt ikke virker anderledes end altid hidtil — kun mere selvstændig!

Jane Sested Mogensen, Galten, bor nu: Gravbækvej 6, Virklund, 8600 Silkeborg. Er kontoruddannet, men for tiden hjemmegående og beskæftiget med at passe en datter på snart 1 år.

Jane Irene Obbekjær, Ry, nu: Jernbanevej 35 1.th., 8600 Silkeborg. Tog et højskoleophold efter at have været på Egå. Ansat som køkkenmedhjælper.

Elisabeth Rasch, Madvigs Allé 14 2., 1829 København V. Stadig samme adresse, fordi hun har overtaget sit barndomshjem. Hun var på husholdningsskole 1970-71, et år i Svejts 1972-73, i forretning 1973-76, studerede sprog 1976-78 og var på kontor 1978-79. Fik en søn i 1977. — Nu fortsætter hun med at studere sprog.

Jytte (Rasmussen) Japa, Århus, nu: Skolegyden 39, 5792 Årslev Fyn. Fik først arbejde i en smørrebrødsforretning, derefter på en kro i Ry, kom 1974 til Odense og blev smørrebrødsassistent. Efter en færdselsulykke i 1977 er hun kommet under revalidering og går nu på handelsskole.

Birthe Fisker, nu: Skolegade 11, 4690 Haslev. Gartneruddannelse 1970-73. Plads hos et par gartnere, men er fra april i år fast ansat i Haslev kommune som gartner. Fik en dreng i 1974, lever papirløst sammen med hans far. De købte hus i Haslev 1975.

Hanne (Madsen) Holmboe, Århus, nu: Solkærvej 23, Tinning, 8382 Hinnerup. Siden 1970 har Hanne arbejdet på en æskefabrik i Århus. Blev gift 1974, fik en dreng i 1975 og en pige i 1979. Bor i en nedlagt landejendom, købt 1977 og moderniseret.

Lise (Falsing) Stender, Brabrand, nu: Folkvarsvej 29 3. tv., 2000 København F. Uddannet teknisk tegner. Læser nu på H.F. med henblik på videre uddannelse. Lise har også været ude at sejle et års tid og boede på Bornholm i ca. 7 år, før hun flyttede til København.

Pia D. Knudsen, har ny adresse, men bor stadig i Jyllinge: Kometvej 37, 4040 Jyllinge. Hun er udlært inden for tekstilbranchen og er sekretær i indkøbsforeningen for landets 180 tøjekspertforretninger.

Det var alle svarene. Tilbage har jeg kun at sige, at nu håber jeg, at det må gå som ofte før, når skolen indbyder til jubilarmøde. Nemlig, at der møder mange flere op, end vi har fået svar fra. Det kan også ske i 1980, hvis der er nogle på dette allersidste efterskolehold, der vil anstrenge sig for at bringe indbydelsen ud til så mange som muligt og opfordre til at komme i stort tal til skolen den 26. april 1980 kl. 12!

*Med hilsen og tak til hver især,
Tage Dybkjær*

Forskelligt

Elevmøde

Elevmødet vil blive afholdt fredag den 6. til søndag den 8. juni 1980. Program vil blive udsendt til foreningens medlemmer i maj måned.

Jubilæumsmøde

Elever fra 1929/30 og 1930 (50 års jubilarer), 1939/40 og 1940 (40 års jubilarer), 1954/55 og 1955 (25 års jubilarer), august-maj 1969/70 (10 års jubilarer, heri også indbefattet 5 måneders august-december og januar-maj), august-december 1974 og januar-maj 1975 (5 års jubilarer) indbydes til jubilæumsmiddag lørdag den 26. april 1980 kl. 12 på skolen.

Mødet holdes adskilt fra elevmødet for at give deltagerne bedre muligheder for at være sammen med deres holdkammerater. Indbydelse vil blive udsendt til alle, som vi kender adressen på. Da vi imidlertid ikke har kendskab til ret mange adresser, opfordrer vi de nævnte årgange til selv at arbejde for et stort fremmøde. Tilmelding sker til højskolen senest mandag den 21. april.

Adresseændringer

Hvis der er tale om vedvarende adresseændring, så meddel højskolen den nye adresse samt elevårgang. Skolens adresse er: Egå Ungdoms-Højskole, Eghøjvej 31, 8250 Egå.

Bestyrelsen for Egå Ungdoms-Højskole

Karen Klinge Andersen, Rosenhøjvej 18, Ugelbølle, 8410 Rønde
Bjørn Dybkjær, Skovrevlyden 10, 5653 Nørre Lyndelse
Gunhild Skovmand Jensen, Vestervangen 22, 8620 Kjellerup (formand)
Elo Madsen, Sømærkevej 4, Stenbjerg, 7752 Snedsted
Arne Mogensen, Gimlevej 50, Stilling, 8660 Skanderborg
Anders Willemoes Nielsen, Helvegshøjen 3, Overlund, 8800 Viborg
Ove Aabo, Brovej 4, 8250 Egå

Bestyrelsen for Egå Elevforening

Inge Brink Hansen, Smedebakken 6, 8530 Hjortshøj
Torben Sv. E. Jensen, Hobrovej 92, 9560 Hadsund
Agnete Jørgensen, Odensegade 22.4., 8000 Århus C
Vivi Lassen, Lottesvej 10.2.tv., 8220 Brabrand
Anders Pedersen, P. P. Ørumsgade 12.5., 8000 Århus C (formand)
Jan Hagerup Pedersen, Østergade 67 B, 7430 Ikast
Mette Svane Quist, Skjoldsgade 20, 8260 Viby

Elever

Januar-maj 1979

Kim Arvedlund, 3200 Helsingør
Claes Benthien, 1310 København K
Anette Bondesen, 6580 Vamdrup
Hanne Brix, 9900 Frederikshavn
Birgitte Bo Christensen, 2900 Hellerup
Lizet Demuth-Iversen, 2000 København F
Annelise Fibæk, 2970 Hørsholm
Ketil Fredens, 8900 Randers
Marianne Green, 3460 Birkerød
Mira Gudmandsen, 2620 Albertslund
Allan Hansen, 2610 Rødovre
Therese Bj. Hansen, 3500 Værløse
Henrik B. Hansen, 5220 Odense SØ
Susanne Hansen, 4190 Munkebjergby
Svend H. Hansen, 4944 Fejø
Vibeke H. Hansen, 6740 Bramming
Carsten Hechmann, 2860 Søborg
Mette F. Hoppe, 9620 Aalestrup
John Jensen, 7680 Thyborøn
Karina F. Jensen, 4900 Nakskov
Kjeld Jensen, 6630 Rødding
Bettina Ibsen, 5856 Ryslinge
Astrid Knudsen, 2650 Hvidovre
Lene Kofoed, 4050 Skibby
Manu Korkman, Finland
Conny Korsholm, 2500 Valby
Susanne Kristensen, 2100 København Ø
Michala Langhoff-Sørensen, 5260 Odense S
Karin Larsen, 7760 Hurup/Thy
Per Ø. Laursen, 4243 Rude
Bjørn Løkkegaard, 6065 Veerst
Henrik Dalhoff Madsen, 8900 Randers
Sigridur Magnusdottir, Island
Simone Møller, 9200 Aalborg SV
Andy Nielsen, 2770 Kastrup
Anna-Margrethe Nielsen, 6200 Aabenraa
Annemette Nielsen, 2610 Rødovre
Bodil Nielsen, 6700 Esbjerg
Helle Nielsen, 8800 Viborg
Jan Nielsen, 9000 Aalborg
Niels Nielsen, 8464 Galten
Lars Park, 1879 København V
Jette Pedersen, 4190 Munkebjergby

Ken F. Pedersen, 8620 Kjellerup
Thomas Pedersen 4300 Holbæk
Gitte Petersen, 7870 Roslev
Susanne Petersen, 3000 Helsingør
Jesper Porsfelt, 6200 Aabenraa
Susanne Rystok, 8600 Silkeborg
Duane H. Stenbæk, 4000 Roskilde
Morten B. Sørensen, 5700 Svendborg
Gudrun Ørberg, 8800 Viborg



August-december 1979

Lise Abrahamsen, 3220 Tisvildeleje
Lars Ole Andersen, 2860 Søborg
Lene B. Andersen, 8700 Horsens
Jette Beck, 5800 Nyborg
Yrsa Becker, D Dannevirke
Niels Møller Berglund, 3900 Nuuk
Ida Bertelsen, 8000 Århus C
Ignatius Berthelsen, 3900 Godthåb
Anette Bilde, 8500 Grenå
Eva Boserup, 2800 Lyngby
Ingun Bøe, N Ottestad
Henrik V. Christensen, 4700 Næstved
Lisbeth Christensen, 3520 Farum
Ulla B. Clausen, 5800 Nyborg
Helle Drewsen, 3460 Birkerød
Rebekka Ema, 3120 Dronningmølle
Mette Flint, 8240 Risskov
Pia Gjermansen, 8850 Bjerringbro
Anne B. Kj. Hansen, 8800 Viborg
Tine W. Hansen, 4800 Nykøbing F
Marianne Haustorp, 9000 Ålborg
Anne Marie Hede, 1364 København K
Ole Holst, 5450 Otterup
Anne Holt, 2620 Albertslund
Henrik Høiberg, 7700 Thisted
Bettina Jakobsen, 4330 Hvalsø
Joan Jacobsen, 7673 Harboøre
Gitte H. Jensen, 4400 Kalundborg
Edith S. Jepsen, 6740 Bramming
Charlotte F. Jespersen, 2850 Nærum
Tinna Jøhl, 2630 Tåstrup
Lene H. Jørgensen, 8723 Løsning
Abelone Kampmann, 2100 København Ø
Inge Kjær, 6650 Brørup
Anette Kristensen, 7673 Harboøre
Anette Lund, 6000 Kolding
Frank Lund, 6622 Bække
Anders Lundh, 5230 Odense M
Trine Lundbye, 2920 Charlottenlund
Kirsten Lyng, 3900 Godthåb
Lene A. Madsen, 2400 København NV
Lene Ørum Madsen, 7673 Harboøre
Thorbjørn v. Massenbach, 4180 Sorø
Jesper Meyer, 6200 Åbenrå
Anne P. Mogensen, 2840 Holte
Bente Nielsen, 6740 Bramming
Britt Nielsen, 5750 Ringe
Claus Nielsen, 7600 Struer
Edel N. Nielsen, 9380 Vestbjerg
Hans Jørn Nielsen, 8240 Risskov
Henning Nielsen, 3900 Egedesminde
Jette Olsen, 4050 Skibby
Dordi Ougaard, 3650 Ølstykke
Ingvar Parmann, D Slesvig
Berit Pedersen, 9900 Frederikshavn
Morten Pedersen, 2600 Glostrup
Connie Petersen, 5610 Assens
Helle L. Petersen, 7673 Harboøre
Niels Kj. Petersen, 2100 København Ø
Michael S. Poulsen, 3050 Humlebæk
Dorit Rasmussen, 8382 Hinnerup
Lizzie Serup, 2700 Brønshøj
Knud B. Skov, 4400 Kalundborg
Lene Sondaj, 8700 Horsens
Peer Thomsen, D Slesvig
Claus Toffit, 6200 Åbenrå
Thomas Vestergaard, 7100 Vejle
Aase Vilhelmsen, 7200 Grindsted
Birgitte Villaume, 5500 Middelfart
Britta Aagaard, 5240 Odense NØ



EGÅ UNGDOMS-HØJSKOLE
AUG. - DEC. 1979

Elevforeningens regnskab 1978-79

Indtægt:

Kassebeholdning ved periodens start	1.383,21
Indtægt ved elevmøde	7.935,20
Medlemsbidrag	13.916,00
Salg af Egåbøger på skolen	465,00
Indvundne renter	139,93
Kontingenter 1977-78	320,00
Salg af Egånåle	112,00
Fejlgirering	200,00
Balance	<u>24.471,34</u>

Udgifter:

Elevmøde	5.528,05
Gaver	40,00
Blanketter og tryksager	521,27
Porto	4.632,20
Egåbogen	12.361,70
Rejsegodtgørelse	102,00
Fejlgirering	200,00
I alt	<u>23.385,22</u>
Kassebeholdning ved periodens slutning	1.086,12
Balance	<u>24.471,34</u>

Egåfondets regnskab 1978-79

Indtægt:

Kassebeholdning	506,64
Renter fra Sparekassen	37,89
Renter fra obligation	40,00
Balance	<u>584,53</u>

Udgift:

Kassebeholdning	584,53
Balance	<u>584,53</u>

Formue:

Sparekassebog	584,53
Obligation	1.000,00
I alt	<u>1.584,53</u>